Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1914 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 25 iunie 1955

În numărul de azi

Mai frumoase vor fi orașele și satele patriei noastre

PÎNA LA FESTIVALUL Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia au mai rămas puține zile. Mii de tineri de pe tot globul pămîntesc sînt chiar de pe acum în drum spre Varșovia. In curînd, primele delegații călătorind spre capitala Poloniei vor străbate și țara noastră. Credincios vechilor tradiții de ospitalitate ale poporului nostru, în toate colțurile țării, tineretul se pregătește să-i întîmpine pe delegați cu toată dragostea, să le facă drumul prin țara noastră cît mai plăcut, cît mai bogat în impresii. In gările frumos pavoazate de la graniță și de pe întregul parcurs al drumului, tinerii noștri vor ieși cu brațele încărcate de flori în calea trenurilor cu solii tineretului de peste hotare. In aceste zile, înfrumusețăm fiecare oraș și sat, fiecare stradă, fiecare casă.

Acum doi ani, în zilele lui iunie, a pornit din București inițiativa cetățenilor tineri și vîrstnici de pe strada Cezar Boliac: „Pentru cea mai frumoasă stradă, pentru cea mai frumoasă casă!" Chemări asemănătoare sînt lansate astăzi în diferite raioane sau regiuni ale patriei de către utemiști și tineri entuziaști, în cinstea măreței sărbători. Nu de mult, utemiștii din comuna Gheorghe Doja, din raionul Slobozia, au chemat organizațiile de bază U.T.M. sătești din raion la întrecere în cadrul unei intense munci de folos obștesc pentru titlul de: „Cea mai frumoasă comună". Utemiștii din comuna Gheorghe Doja propun printre obiectivele întrecerii: curățirea șanțurilor și a drumurilor, astuparea gropilor, repararea gardurilor, amenajarea terenurilor sportive etc.

Din Medgidia poșta ne aduce vestea că tinerii de la I. M. U. au amenajat două terenuri de volei, un teren de baschet, o pistă de atletism, alta de obstacole G.M.A. și au instalat difuzoare pe stadionul lor care cu o săptămînă în urmă nu era decît un simplu teren viran.

In Capitala țării noastre tinerii, alături de vîrstnici, participă la amenajarea imobilelor, la curățirea curților, la plantarea de flori și arbori. Iată, de pildă, strada Modestiei: de-a lungul străzii sînt așezate grămezi de piatră, transportată de locuitorii străzii, movile de nisip în dreapta și în stînga și săpături. Strada va căpăta un aspect nou. Printre locuitorii străzi sînt și numeroși tineri. Mulți dintre ei sînt în primele rînduri în acțiunea de înfrumusețare a străzii.

Zeci și zeci de astfel de exemple întîlnim în întreaga țară. Tineretul nostru înțelege să răspundă cu entuziasm la acțiunile de înfrumusețare a orașelor și satelor patriei. In cadrul acestor acțiuni, este bine ca activitatea tineretului să fie cît mai bine organizată, în așa fel ca tinerii să aibă repartizate concret sarcinile ce le revin, ca de exemplu: contribuție la amenajarea spațiului verde, la amenajarea unui solar, repararea gardurilor și curățirea șanțurilor, ajutorarea cetățenilor bătrîni pentru ca și casele lor să capete un aspect sărbătoresc. Această acțiune, pe lîngă caracterul său politic, are și un profund caracter educativ.

Spațiile verzi, grădinile, parcurile sînt mult iubite de oamenii muncii. A veghea la buna lor întreținere, a crea o opinie cetățenească împotriva acelora care le deteriorează este o manifestare a dragostei pe care o purtăm orașelor și satelor noastre. Este o mîndrie pentru fiecare cetățean să vadă că strada pe care locuiește este curată, casele îngrijite. Organizațiile U.T.M. trebuie să educe pe tineri să aibă grijă de orașul sau satul lor ca de propria lor gospodărie, să respecte regulile de curățenie și salubritate, să vegheze ca ele să fie respectate și de alții.

In unele sate ale noastre sînt încă numeroase cazuri în care, deși situate la margini de ape cu rezerve bogate de pietriș, șoselele prezintă gropi care dăunează mașinilor și îngreunează în general circulația pe timp ploios. Iată deci altă direcție în care tinerii de la sate își pot îndrepta inițiativa lor creatoare. Acolo unde inițiativele locale ale tinerilor au găsit sprijin din partea comitetelor organizațiilor de bază U.T.M., s-au înfăptuit lucruri importante. Un grup de tineri din comuna Fața Motrului a luat inițiativa să facă lucrări de protejare a malurilor rîului Motru, care amenința în fiecare primăvară să inunde terenurile cultivate ale comunei. Organizația U.T.M. a primit cu bucurie inițiativa tinerilor. Comitetul organizației de bază a popularizat inițiativa prin gazeta de perete și a mobilizat utemiștii și tinerii să sprijine îndiguirea.

In fiecare loc de muncă, în fiecare sat sau oraș sînt resurse locale inepuizabile. Rămîne numai ca organizațiile U.T.M. folosind din plin inițiativele tinerilor, ale tinerelor fete, să le descopere, să le folosească. Utemiștii în primul rînd trebuie să înțeleagă că a avea inițiativă înseamnă a avea o atitudine creatoare față de muncă. A privi împrejur cu ochi grijulii de gospodar priceput înseamnă a iubi avutul obștesc, a lupta pentru binele tovarășilor tăi, a lupta pentru întărirea și înflorirea scumpei noastre patrii.

O mare atenție trebuie acordată inițiativelor tinerilor deputați în sfaturile populare, menite să ducă la înfrumusețarea satelor și orașelor noastre, la dezvoltarea în rîndul tinerilor a dragostei față de avutul obștesc, față de locurile natale.

Organizațiile U.T.M. au datoria să popularizeze larg aceste acțiuni, să le facă cunoscute în rîndurile tinerilor.

Tineri și tinere, fiți gospodari pricepuți! Luptați pentru a face tot mai frumoase orașele și satele noastre, folosiți din plin, cu spirit gospodăresc, resursele locale!

NE PREGĂTIM CU DRAGOSTE PENTRU FESTIVAL

La hidrocentrala „V. I. Lenin"

Nu mai sînt multe zile pînă la Festivalul de la Varșovia și tinerii de la hidrocentrala „V. I. Lenin" de la Bicaz vin cu noi fapte în întîmpinarea lui.

Intre tinerii de la tunel-intrare și cei de la tunel-ieșire se desfășoară o întrecere însuflețită pentru scurtarea timpului fixat la străpungerea tunelului, pentru cîștigarea steagului roșu de secție fruntașă. Multă vreme steagul a stat la tunel-ieșire. In luna mai l-au cîștigat însă tinerii de la tunel-intrare care au înaintat în munte cu 23 m. mai mult decît prevedea planul.

La baraj, peste 30 de tineri își însușesc tehnica funcționării mecanismelor celor două drăgi refulante care au fost lansate de curînd. Maistrul Ion Viscol și alți tehnicieni care lucrează la montarea mecanismelor explică cu răbdare tinerilor modul de funcționare al mașinilor. În cinstea Festivalului și a zilei de 23 August, tinerii vor începe munca practică pe drăgile refulante alimentînd cu balast noua fabrică de beton.

La atelierele centrale, tinerii se întrec pentru cîștigarea titlului de „cel mai bun strungar", iar tineri conducători auto luptă pentru a obține în cinstea Festivalului titlul de șofer sutamiist.

La cele 7 colțuri ale Festivalului, în cluburi, în sălile de spectacole, se adună în fiecare după-amiază numeroși tineri pentru a discuta despre munca lor în întîmpinarea Festivalului sau pentru a-și da concursul la echipele artistice de amatori. Numeroși alți tineri participă la întîlnirile sportive ce se organizează în cinstea Festivalului. Pe stadioane au loc în fiecare săptămînă meciuri de fotbal, întreceri la volei, atletism etc. Peste 500 de tineri de pe șantierul hidrocentralei și-au trecut pînă acum normele pentru cîștigarea insignei Festivalului.

O nouă bază sportivă

CONSTANȚA. (De la corespondentul nostru).

In ultimii ani, orașul Constanța s-a îmbogățit cu noi baze sportive. Cea mai mare realizare o constituie Stadionul Nou care pe bună dreptate poate să fie considerat drept o mîndrie a constănțenilor.

In cinstea Festivalului de la Varșovia, din inițiativa colectivului sportiv „Constructorul", se va construi o nouă bază sportivă pentru volei și baschet. Tribunele ei vor fi din beton și vor avea o capacitate de 1.500 locuri. Aici, vor fi amenajate vestiare confortabile, dușuri, bufete. De asemenea, baza sportivă va fi prevăzută cu instalații electrice speciale care vor permite desfășurarea meciurilor în nocturnă. Această bază sportivă va fi gata în preajma deschiderii Festivalului. La construcția ei se vor folosi materiale din resurse locale.

Angajamentul a fost îndeplinit!

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru). Noua formă de economisire a metalului, așa cum au inițiat-o tinerii de la uzinele „Clement Gottwald" din Capitală după exemplul comsomoliștilor de la uzina „Stalin" din Moscova, a fost îmbrățișată cu multă căldură de tinerii de la „Uzina de Reparații Mecanice" din Ploești. Pentru ca rezultatele obținute să crească zi de zi, comitetul organizației de bază U.T.M. a propus tineretului înființarea unei brigăzi complexe care să aibă ca sarcină principală reducerea consumului de metal la fiecare fabricat. De atunci a trecut mai bine de o lună. Multe dintre propunerile făcute de membrii acestei brigăzi au căpătat viață. Angajamentul tineretului, de a realiza în cinstea Festivalului de la Varșovia și a zilei de 23 August economii echivalente cu prețul de cost a două instalații metalice pentru sondele în producție de deparafinare și intervenții devenea zi cu zi o realitate. Propunerile făcute de tineri de a se reduce consumul de metal la fiecare fabricat erau din ce în ce mai prețioase.

In atelierul mecanic lucrează mulți tineri. O mare parte din ei s-au alăturat încă din primele zile inițiativei. Una dintre propunerile făcute este și aceea a tînărului Buturugă Teofil, în vederea reducerii consumului de metal la confecționarea turbinei de foraj. Dacă îl întrebi pe tînărul Buturugă Teofil de propunerea lui, răspunsul îl vei primi pe loc.

— Explicația este destul de simplă — spune el. Folosind o freză cilindrică în locul cuțitului de strung, recuperez acum bare de oțel cu secțiuni de 130 și 150 mm. care pînă nu de mult timp erau transformate în șpan.

Propunerea tînărului Buturugă Teofil care se folosește în uzină aduce pînă la sfîrșitul anului o economie de cca. 15.000 kg. oțel aliat.

Propunerile de a reduce adausurile de prelucrare la fiecare piesă sau fabricat aduc întreprinderii o economie antecalculată pînă la sfîrșitul anului de cca. 200 tone metal.

Propuneri de reducere a consumului de metal la fiecare fabricat au făcut și alți tineri din această întreprindere. Printre ele se numără și cele făcute de utemiștii Angelescu Gheorghe, Simion Ion, Petcu Valeriu și alții.

DE CURÎND, TINERETUL UZINEI DE REPARAȚII MECANICE PLOEȘTI, AJUTAT DE MUNCITORII VÎRSTNICI, DE INGINERI ȘI TEHNICIENI, ȘI-A ÎNDEPLINIT ANGAJAMENTUL LUAT. ZILELE ACESTEA, EI AU MONTAT PE CELE DOUĂ CONSTRUCȚII METALICE PENTRU SONDELE DE PRODUCȚIE PLACUȚE CU INSCRIPȚIA DE ONOARE: „REALIZATE DIN ECONOMIILE TINERETULUI, ÎN CINSTEA FESTIVALULUI DE LA VARȘOVIA ȘI A ZILEI DE 23 AUGUST 1955".

Pe o stîncă din munții Făgărașului

Studenții anilor IV din facultățile Institutului Politehnic București au terminat sesiunea de examene. Rezultatele obținute au marcat o creștere simțitoare a procentajului de integraliști.

„Colțul Festivalului" deschis în incinta institutului, albumul cu fotografii reprezentînd diferite aspecte din viața și munca studenților, echipa de dansuri formată din studenții care se pregătesc pentru concursul pe țară sînt fapte ce dovedesc dragostea cu care studenții Institutului Politehnic din București întîmpină Festivalul Tineretului. Ca o încununare a pregătirilor studenților Institutului Politehnic pentru Festival, un grup de 30 de studenți fruntași din anii IV ai tuturor facultăților Institutului au plecat în seara zilei de 1 iunie din București, ducînd o placă de bronz cu o inscripție dedicată Festivalului, turnată și scrisă de studenți. Cei 30 de tineri au pornit să cucerească înălțimile munților Făgăraș, pe creasta cărora vor căuta să fixeze această placă, simbol al atașamentului și dragostei tineretului nostru față de cauza sfîntă a tineretului întregii lumi: pacea.

Nici furtunile de zăpadă, nici prăpăstiile amețitoare ale munților nu l-au putut împiedica. Drumul de la cabana Sîmbăta la cabana Podragul a durat 15 ore. Ceața, ninsoarea, escaladările locurilor primejdioase cu coarda n-au stricat buna dispoziție a studenților, cabana transformîndu-se într-un cămin al veseliei și tinereții.

In luna iunie, munții Făgăraș nu sînt colindați tocmai datorită timpului neprielnic pentru excursii. Vremea este rece, zăpezile acoperă încă crestele astupînd potecile care și vara sînt foarte greu accesibile. Avalanșele provoacă adevărate ravagii. Și, totuși, după o scurtă odihnă, un grup de 14 tineri au pornit mai departe să înfrunte munții purtînd placa de bronz pe creasta ce suie și coboară Făgărașul.

In seara zilei de 6 iunie, pe stînca de la cota 2466, se putea citi: „In cinstea celui de al V-lea Festival al Tineretului și Studenților de la Varșovia — Pentru pace! — Iunie 1955 — Studenții Institutului Politehnic".

Turiștii care peste ani și ani vor trece pe creasta Făgărașilor, înainte de a coborî în valea ce adăpostește cabana Podragul, vor citi inscripția de pe placa de bronz, care străjuiește poteca. Peste ani și ani, această placă va sta drept mărturie a dragostei de pace a tineretului nostru.

ELIOS TRIDMAN
Student anul IV
Institutul Politehnic
București

SE APROPIE TIMPUL RECOLTĂRII

Mașinile sînt gata!

CLUJ (de la corespondentul nostru) În stațiunile de mașini și tractoare din regiunea Cluj se desfășoară cu intensitate pregătirile tractoarelor și mașinilor agricole necesare în campania de recoltare. Muncind cu însuflețire, muncitorii și tehnicienii din unele S.M.T.-uri — ca de exemplu cele din Bistrița și Luduș — au terminat din vreme repararea batozelor și secerătorilor-legători.

Învățînd din experiența anului trecut, mecanizatorii de la S.M.T. Luduș au dat o mare atenție reparării și verificării batozelor și secerătorilor-legători. Ei știu că o defecțiune cît de mică înseamnă pierdere de timp prețios, care ar dăuna recoltării. Anul trecut, cele mai multe defecțiuni s-au întîmplat la secerătorile-legători, la aparatul de legat. Acum, pentru ca în bătălia recoltării să nu mai existe asemenea stagnări păgubitoare, ei au acordat mai multă atenție acestor aparate. În această direcție, mecanizatorii de la S.M.T. Luduș au primit ajutorul prețios al unei echipe de muncitori de la „Industria sîrmei" din Cîmpia Turzii, în frunte cu Nicolae Dee. Echipa de muncitori a reparat aparatele de legat călcînd mai bine piesele care erau supuse uzurii.

Parcul de mașini pentru recoltare al stațiunii a sporit. Pe lîngă secerătorile-legători existente și cele 46 batoze, stațiunea a primit de curînd trei auto-combine sovietice.

Printre primii sînt și utemiștii

Membrii întovărășirii agricole din comuna Deleni, raionul Vaslui, sînt hotărîți să lupte cu toate forțele pentru a obține o recoltă bogată de porumb. În acest scop, ei au chibzuit să execute la vreme și în bune condițiuni agrotehnice lucrările de întreținere a culturilor. Imediat ce porumbul a crescut în 3-4 frunze, ei au trecut la executarea primei prașile, reușind să facă această lucrare pe întreaga suprafață cultivată cu porumb. Totodată au mai prășit și cele 2 hectare cu cartofi, 3 hectare cu sfeclă furajeră, 5 hectare cu floarea-soarelui și alte culturi.

Primii care au ieșit la prășit au fost comuniștii Chira Petru, Nicolae Donu, Gh. P. Crăciun etc. Pilda lor a fost urmată și de alți întovărășiți. Printre cei dintîi le-au urmat îndemnul utemiștii Mișu Iacob, Gh. Crăciun, Vasile Crăciun, Vasile Blăniță și alți țărani întovărășiți, vîrstnici și tineri.

Întovărășiții fruntași la prășitul culturilor au fost popularizați la gazeta de stradă și la tabla de onoare de la sfatul popular comunal. Comitetul organizației U.T.M. din întovărășire s-a străduit să mobilizeze pe fiecare utemist și tînăr întovărășit la prășit sub lozinca „fiecare tînăr pe ogor", în scopul executării lucrărilor de întreținere a culturilor la timp și la un înalt nivel agrotehnic. În planul de muncă al comitetului s-au trasat sarcini fiecărui utemist să lupte pentru mobilizarea tuturor membrilor întovărășirii la întreținerea culturilor. De la o zi la alta, aceste sarcini se îndeplinesc cu succes.

Corespondent
VASILIU VICTOR

Sprijin frățesc

TG. MUREȘ. — (de la corespondentul nostru). — În ultimul timp, colectiviștii și țăranii muncitori din regiune simt tot mai mult sprijinul frățesc al muncitorilor din întreprinderi în lupta pe care o duc pentru obținerea de recolte sporite. Țăranii muncitori primesc tot mai multe mașini și unelte agricole necesare pentru executarea la vreme și în bune condițiuni agrotehnice a lucrărilor de întreținere a culturilor. Astfel, muncitorii întreprinderii „Republica" din Reghin au confecționat 86 prășitoare, cei de la „Iosef Attila" din Odorhei au confecționat 11 prășitoare. S-au mai confecționat de asemenea 176 prășitoare la întreprinderea raională „Gabor Aron" din Tg.-Săculesc și alte 240 prășitoare la întreprinderea industrială raională „7 Noiembrie" din Miercurea Ciuc. Prășitoarele au fost puse la dispoziția țăranilor muncitori ajutîndu-i astfel să execute în bune condițiuni prășitul culturilor.

Scrisori de pe șantierele naționale ale tineretului (V)

Dragă prietene,

Tinerii care au plecat din tîrguri și din sate și pe care i-am întîlnit pe traseul noii căi ferate forestiere, au simțit cu puterea de simțire a îndrăgostitului, a marinarului, a aviatorului, chemarea șantierului. Au găsit în această chemare măreția construcției, dăruire în slujba patriei. Au fost și alții, mai puțini la număr, care au simțit chemarea șantierului doar pe sfert sau aproape de loc. Au venit, au dat de greutăți, și n-au învins. Pe aceștia nu i-am mai găsit aici.

*

Trifu Nicolae, comandantul brigăzii a doua, nu e înalt și n-are o voce prea bărbătească. Are însă alte însușiri de comandant. El știe să organizeze munca și mai ales știe să povestească. Seara, în dormitor, își însuflețește băieții, povestind isprăvile unor brigadieri de la Salva-Vișeu, Bicaz și București. Numele lui nu și-l dă, dar peste tot, el a dus munca comandantului „nu prea înalt, dar cu alte calități..."

Tot la Sușița lucrează și Stroe Petre. E și mai scund ca Trifu și poartă pe cap un ciuf blond. Cînd merge, parcă se rostogolește, iar cînd vorbește parcă rîde. A fost însă un timp cînd era cam necăjit. La venirea lui pe șantier, și-a exprimat o dorință care pînă la urmă a rămas numai pe sfert îndeplinită.

— Dom'le, eu vreau să lucrez la terasament, să mă dai la lopată!

— Ai mai lucrat pe vreun șantier?

Ghicind cam despre ce are să fie vorba, Stroe a răspuns în doi peri:

— Mda... la Buftea.

— Ce făceai acolo?

— Păi... ce să fac, lucram.

— Și, zici c-ai mai fost pe șantier... iar acum ai venit din nou. Te atrage, nu te mai poți despărți de el. Eu, tot la fel. Am lucrat la Bicaz și acum...

— Asta așa-i; mi-a intrat în sînge. Cînd aud că se deschide un șantier parcă simt că-s chemat și eu. De la început văd cum va arăta construcția.

— Da! La Bicaz...

— La Buftea eram comandat de brigadă. Lucram fierărie pentru beton. Ce mai hale s-au turnat! Apoi, după o tăcere: dar să știi, aici vreau să lucrez ca brigadier.

A lucrat un timp ca brigadier, dar comandamentul l-a rugat să primească conducerea unei brigăzi. A oftat și a primit. A oftat nu fiindcă ar fi „bătaie de cap" cu munca de comandant. I-a părut rău că nu poate să lucreze direct la terasament. Dar „las'pe el". Toată experiența muncii de la Buftea, s-a gîndit, își va găsi rostul aici.

Timp de două săptămîni, în fiecare noapte, autocamioanele au transportat la un punct de lucru materiale pentru instalarea căii ferate. La vreo trei zile, după ce transportul era terminat, un maistru a venit să controleze munca brigăzii lui Stroe. Ajungînd la capătul terasamentului, rămase năuc. Nici urmă de materiale! Și doar acum trei zile erau aici într-o stivă uriașă. „Ce dracu o fi făcut băiatul acesta? O fi mîncat traversele?".

Dar băiatul venea „rostogolindu-se" și rîdea cît îl ținea gura. N-arăta a om care se hrănise cu traverse.

— Dom'le, am instalat tot materialul. Unde ne mai trimiți să lucrăm?

— ...!?

Martorii spun că era și cazul.

Dar spuneam la început că pentru unii chemarea șantierului a fost...

Erau 19 băieți — toți din regiunea Ploești. Autocamionul care i-a luat de la gară s-a oprit la Sușița. Li s-au împărțit lopeți și... succes! „Acesta este sectorul nostru". Cîțiva și-au scos hainele și au înfipt în pămînt lopețile. Greu! Și-au scos și cravatele, s-au descheiat și la gît. Tot greu. Prea cald — te și murdărești. Și-au scos cămășile și apoi, încet-încet, au dat cîteva lopeți. De sub o brazdă a ieșit un cărăbuș. Unul dintre băieți (el nu se dezbrăcase și nu-și murdărise cu nimic luciul pantofilor), a pus peste cărăbuș o lopată cu pămînt. Acesta a ieșit speriat la lumină. Atunci, același băiat l-a luat cu două degete.

— Băieți, să-l punem pe apă! Și-au pornit cu toții spre rîu.

Brigadierii din sectoarele vecine, tot privind să vadă cum muncesc „bobocii", și-au dat seama cine sînt noii veniți. După isprava cu cărăbușul, n-au putut să mai rabde și le-au zis-o în cor: „Am venit ca să muncim, n-am venit ca să privim"!

Din cei 19, unul singur s-a întors la lucru. Ceilalți s-au așezat pe malul apei. S-au „distrat" un timp cu bietul gîndac, iar apoi s-au întins la umbră. Obosiseră... La vreo trei zile, ploeștenii au plecat. Pe cel de al 19-lea, Noară Gheorghe, l-am cunoscut acum cîteva zile; se muncea să scoată o buturugă.

Pentru cei mulți, chemarea șantierului este atît de mare încît oboseala, transpirația, praful, furia naturii, a apei, a zăgazurilor rupte nu sînt luate prea mult în seamă.

Intr-o seară, în cantina sectorului Bîlta năvălește un inginer

— Brigadieri... băieți! Bîlta se umflă. O să treacă peste cofraje... o să rupă fundațiile.

Băieții lucraseră o zi întreagă în ploaie și noroi, iar acum ...se rup fundațiile! Ivan l-a strigat pe Mihai, Mihai pe Dragomirescu și în cinci minute alergau prin ploaie vreo douăzeci de brigadieri. Cum au lucrat, ei știu.

Spre ziuă, cînd furia apelor se domolise, fundația era salvată. Cu fețele supte de oboseală și nesomn, uzi pînă la oase, brigadierii s-au întors cîntînd în tabără. Mai aveau putere și pentru cîntat; le-o dădea bucuria.

Gidea Nicolae era secretar de organizație la el în comună. Prietenii lui, utemiștii, înainte de a pleca pe șantier, l-au rugat să vorbească despre construcție. „Ești secretar, știi mai bine". Era el secretar, adevărat, dar nu prea știa ce să vorbească. Pe șantier n-a mai fost, dar chemarea o simțea: nelămurită, însă puternică: „Noi, să mergem! o să fie... frumos".

E prea obișnuit adjectivul ca să spunem că a fost frumos în ziua cînd prima locomotivă a plecat pe porțiunea construită a viitoarei căi ferate. Trăgea după ea cîteva vagoane cu pietriș. A fost... dar mai vorbesc faptele.

Cu cîteva săptămîni în urmă, un autocamion uriaș a adus de la Cluj o locomotivă mititică, — bine prăfuită. A fost dată ușor jos de pe platformă așa cum iei un copil din leagănul său. Efectivul a două brigăzi s-a apucat s-o curețe. A fost „urcată" pe șine și apoi împinsă spre prundiș unde se întindea linia. Toată noaptea au vegheat brigadierii pe lîngă ea. I-au umplut cazanul cu apă adusă în găleți, i-au dat să „mănînce" cărbuni și au tresărit la fiecare zvîcnire a acului manometric. Spre ziuă, presiunea era „gata". Toată tabăra era în picioare. Și cînd soarele se ridica pe cer, locomotiva, îmbrăcată în verdeață, a început să sufle pe „nări", rupînd o panglică nevăzută și neoficială. Fanfară nu era, dar fîșîitul aburului de la pistoane părea acord de simfonie. Așa a auzit Stroe, Gidea, Trifu, Crăciun...

Cînd a ajuns în vîrful pantei, locomotiva a scos un fluierat ascuțit. Între munții din jur ecoul s-a răspîndit prelung sunînd ca o chemare. Peste cîteva zile la gară, la Tg. Jiu, au mai sosit încă douăzeci de craioveni. Oare or fi auzit fluieratul?

C. VICTOR

Tg. Jiu, iunie.

Locomotiva a împins vagoanele în balastieră. Foto: DUMITRU F. DUMITRU

LITERATURĂ-ARTĂ

Fănuş Neagu

Un flăcău din cîmpie

— SCHIȚĂ —

Frumos începe ziua de astăzi, ce zici ? îi strigă Mihai Morogan cu încîntare lui Radu Foioagă în vreme ce scotea calul dintre hulubele șaretei și-l ducea la conovățul din coasta șurii vechi ce seamănă cu un cîine uriaș, trîntit pe labele dinapoi. Trăgea în piept, cu nesaț, aerul răcoros, tare ca-n preajma unei povarne și cerceta depărtările pe deasupra nucilor rotați din fundul curții. Soarele sălta pe zare, roșu de parcă se coceau în el livezi de vișini. Nori viorii, mînați de vîntul înălțimilor, colindau cerul mult prea sus, iar în largul năuc al cîmpiilor se-nșurubau vîrtejuri de pulbere. „Toate-s bune, dar mă simt frînt de oboseală", rosti Mihai, așezîndu-se pe o buturugă de salcîm îngropată cu maiul în marginea ariei. Ochii lui verzi aveau fire sîngerii în albuș de nesomn; pierduse jumătate din noapte ca să-l ducă pe președintele gospodăriei la raion.

— Parcă ești un berbec buimăcit de căldură, așa-ți place să trîndăvești, îi răspunse Radu Foioagă îndesînd în iesle un maldăr de fîn cu mireasmă de fagure. Mi se pare mie că, pîn-ai plecat la drum, ai petrecut la Ioana Ceairului.

— Da' de unde, făcu Mihai, abia azi s-a întors acasă. Am adus-o cu șareta pîn-aici la pod. A fost tocmai prin părțile Hușului. Și isprăvi cu nepăsare : m-aș culca oleacă.

— Vasăzică, tot încingi hora, îl luă în primire Foioagă strîngîndu-și buzele cu dispreț. Bănuiam eu că nu-s minciuni. Dar o să iasă scandal, îți spun. Mai bine trîntește-i una-n bot chiaburoaicei, pînă n-ajunge vorba la urechea lui taică-tău. Altfel o să fie nevoie să-ți aduni oasele-n căciulă. Eu unul demult îi dam brînci.

— Se poate, i-o reteză Mihai cu glasul aspru, dar mie nu-mi intră-n fire obiceiurile tale. Și, pe urmă, femeia asta mi-e dragă. Degeaba mă birii la cap, auzi ?

Furios, Mihai își descheie cu mișcări repezi cămașa de borangic, brodată cu cruci negre pe gulerul larg. Străvezia lume a dimineții își risipise iute toată bogăția de culori. Soarele copleșea văzduhul. Cîmpia goală se pierdea în nesfîrșitele scăpărări ale apei morților. Devale, în izlaz, văcarii mînau cireada cu sunete de corn. Plopii străjuiau încremeniți pe malul rîului.

Mihai își înfundă mîinile în buzunare și oftă adînc, ca atunci cînd înghiți fum de cărbune.

— E un lucru fără noimă, ascultă-mă pe mine, îi zise Foioagă strîngîndu-și mai bine coarda mijlocului cu brîul de bumbac, lăsînd să-i atîrne pe șoldul stîng un capăt cu ciucuri mari, bătuți. Oftezi și duci dorul Ioanei cînd merită doar s-o mîngîi cu frînghia udă pe spinare. Ducă-se dracului, răbufni el pe neașteptate. Dacă-mi pică în labă într-un loc neumblat, o să-i rup coastele. Ai să vezi.

— Isprăvește, că n-am poftă de predici, mîrîi Morogan. Văd că vrei cu orice preț să-mi vîri cizma-n suflet. Poți să vorbești de asta în ședințe, dacă ții să-mi faci zile fripte, dar acum slăbește-mă. Te-ai ales mai cu moț decît alții. Îi întoarse spatele și urcă în podul grajdului să doarmă. Mai bine zis, vroia să fie singur, să nu i se amestece nimeni în gînduri.

— Eh, cînd văd că te scalzi în prostie, îi strigă Radu din urmă, îmi vine să-mi frîng genunchii sub icoane, să mă rog să-mi mai crească o pereche de pumni.

Și fiindcă n-avea cum să-și mai blagoslovească prietenul, luă un tîrn de mărăcini și se duse să curățe jghiabul de la fîntînă. Scîndura prindea mușchi verde pe margine și vitele beau apa cam în silă. Lucra spornic pînă-l tăiau sudorile și cînta cu voce joasă un cîntec bătrînesc :

„Măi, bărbate pe und' te-or cere,
Fii bărbat, nu fi muiere.
Că și eu pe und'mă duc
Îs muiere, nu-s butuc".

Morogan a coborît în curte la vremea prînzului, cu părul ciufulit ca un cuibar. Radu plecase nu se știe unde. Mihai văzu niște vîrșe atîrnate pe grinzile magaziei și zise cu mirare: „Ia te uită, le-a dres. Face să dăm mai pe seară o toană în iaz să ne rostuim cu ceva pește". După asta se roti în loc frecîndu-și ochii cu pumnul.

— Hei, îți cauți tovarășul ? întrebă tîmplarul gospodăriei stînd călare pe creasta coșarului; se chinuia să-ntărească acoperișul de tablă, spart de ploi. A intrat mai adineauri la socotitor... Dar ia spune-mi, se interesă omul, fără să-și scoată luleaua pe care o strîngea între măsele, de ce v-ați certat ? Își miji ochii și adăogă rîzînd : voi, grăjdarii, cînd v-apucă damblalele, dați în mintea iepelor.

Mihai n-avu cînd să-i răspundă, căci în clipa aceea se ivi Radu Foioagă în ogradă. Pe semne auzise ocara tîmplarului fiindcă-i strigă cu hartag vînturînd din mîini :

— Vezi că tot îndrugînd la nerozii, o să cazi în gît și dacă te vătămezi, doamne ferește, nu mai faci două parale... Hai, Mihai, să plecăm la masă, că-s lihnit de foame.

Lungiră amîndoi pasul pe ulița mărginită de salcîmi. În stînga lor ondula cîmpia. Departe, la poala unei movile, se zăreau niște fîntîni cu cumpenele săltate ca niște gîturi de dropii pîndind răsăritul. Căruțe multe uruiau pe drumuri.

— Se cunoaște că-i ajun de sărbătoare, spuse Mihai, se-ntoarce lumea în sat de la amiază. Numai noi doi trebuie să ne pregătim să scoatem caii la pășune.

— Dar ce-ai vrea tu, mă rog, se strîmbă Radu, să lîncezim acasă ? Sau poate crezi că Ioana Ceairului o să-ți ducă dorul la noapte ? ! Dinspre partea asta să n-ai nici o grijă, găsește ea mușterii destui...

— Leagă-ți clanța, făcu Mihai tăios. Hai mai bine să bem o drojdie la MAT. Fac cinste.

— Asta e întîia vorbă cuminte pe care-o spui astăzi, rosti Radu cu satisfacție.

La secție mirosea a fum de mahorcă dospită. Pe ușa deschisă răzbea înafară zarvă de glasuri.

— Sandule, dă-ne să zvîntăm o deją de rachiu, îi porunci Radu gestionarului, de cum trecu pragul. Mihai se așeză morocănos la o masă de brad acoperită cu mușama. Sandu le aduse de băut, lucindu-și ochii înguști, fără gene.

— Marfă pe cinste, le zise el frîngîndu-se din șale, apoi șopti tainic, cătînd la Mihai : — E semn rău cînd îți scoți ibovnica la pod. Urlă lumea.

— Cum adică ? întrebă Morogan cu glas sugrumat.

— L-am auzit pe bătrîn, pe taică-tău înjurînd cumplit. Mare minune dacă n-o să iasă tămbălău și la gospodărie.

— Minți ! șuieră Mihai împreunîndu-și mîinile în pumn, pe masă. Rotocoale stacojii îi apăruseră în obraji. Foioagă văzîndu-l că se ridică, se gîndi înfricoșat : „acuși îl pocnește, îi zboară dinții !" Dar Morogan nu făcu alta decît să se rezeme cu spatele de perete și să-nghită drojdia, cu lăcomie, fără să răsufle. Sfîrșind, simți cum i se lasă încet pe suflet un început de pace.

— Am rămas flămînd pe toată ziua, constată el cu amărăciune. Bătrînul trebuie să fi turbat pînă acum Nu mă duc acasă.

— Mergi cu mine, îl pofti Foioagă. O să-nfulecăm amîndoi ce s-o găsi. Haide !

— Drept să-ți spun, mi-e lehamite de toate...

Sădina, sora lui Radu, îi primi în bucătăria de vară și le dete niște ouă fierte, după care, cu brațele goale, se apucă să bată aluat pentru pîine. Nu scotea o vorbă. Purta o rochie de stambă simplă, strînsă pe șolduri și zîmbea ademenitor cu buzele-i roșii, pline, puțin răsfrînte.

„Nu-i urîtă fetișcana" își spunea Mihai, privind-o dintr-o parte. Dar numaidecît îi trăzni prin minte s-o asemuiască cu Ioana Ceairului și rîse. „Nici pînă-n cer nu se potrivesc una cu alta. Ioana e odată muiere frumoasă".

II

Noapte de august, cu cerul negru în care stelele clipocesc visător. Vîntul lunecă ușor, ca o sanie pe pîrtie, potîrnichile stau ascunse prin ierburi, iar undeva, spre miazănoapte și apus, se zvîrcolesc fulgere albastre, ascuțite ca limba șarpelui. Miroase a pămînt negru și a fum de bălegar. Uneori răzbat și bubuituri de tunet; s-ar spune că cineva lovește nemilos daireaua în ceruri.

„Acum pare să plouă, dar de bună seamă, n-o să cadă nici un strop de apă, își zicea Radu Foioagă, stînd lungit pe muchea unui colnic. Pînă-n zori, toate vor intra în făgașul obișnuit. Așa se întîmplă mereu, de o săptămînă : puhoaiele pornesc de la munte încoace, dar la jumătatea drumului se răsucesc către dealurile cu podgorii. Iar noi rămînem să ne zăpăcească soarele.

Flăcăul dădu să se ridice în mîini, căscă somnoros, și-și lăsă iar capul pe sacul umplut cu mohor. Adormi pe nesimțite. Curînd începu să sforăie de i se rupeau nările.

— Potrivește-ți răsuflarea, că-ți torn țărînă-n gură, m-auzi ? îl zgîlții Morogan scos din sărite și-l înghionti în coaste.

Se aflau în cîmpie cu caii la pășune, de aproape două ceasuri, dar lui Mihai nu i se lipea somnul de pleoape. Răsturnat cu fața în jos, pe pămîntul gol, își purta gîndurile la Ioana Ceairului. Dăruindu-i atîtea dezmierdări, femeia aceasta, bine clădită, păstrînd o undă de viclenie pînă și în vorbă, intrase ca o spiță în roata tinereții lui.

Luna ieșea printr-o copcă de nori. Pe malul rîului, la bostănării, ardeau focuri. „M-aș duce să mănînc pepeni, dar e tata acolo", își zise Mihai și-și frămîntă grumazul vînjos, fără să se hotărască la ceva. În aceeași clipă, un armăsar șarg necheză încordat și-și flutură coama repezindu-se în galop către niște mînji care zburdau brambura. „Îi strivește, ticălosul", se sperie Morogan și lepădîndu-și haina fugi să-i taie drumul. Se aruncă dintr-o parte, curajos, îl apucă de gîtar și, c-o dibăcie uimitoare, se săltă în spinarea lui, izbindu-l vîrtos cu călcîiele sub burtă. Armăsarul țîșni înainte cu salturi de lup, scurmînd pulberea pe miriște.

Flăcăul goni mult, în neștire, ca un zănatec. Sub răcoarea ce-l izbea în față, nervii lui înstrunați își găseau limpezimea jinduită. Opri departe, lîngă o piatră de hotar și mîngîie botul calului, umed, catifelat, de care atîrna un firicel de spumă. Trăgînd cu urechea în urmă, desluși ropot de copite. Peste puțin timp, Radu Foioagă îl ajunse și se porni să-l înjure de mama focului.

— Ai întins-o la toanta Ceairului, ha ? Ești leit o cățea care mănîncă ouă : abia așteaptă să cotcodăcească găina și fuga la cuibar. Întoarce !

Scund, cu fața lată, făcea vădite sforțări să-și înghită nodul mîniei, care i se așezase de-a-curmezișul în gît.

— Aiurezi, îi spuse Mihai. Nu mi-a trăznit să merg la ea.

— Minciuna pute cale de-o poștă, asta s-o știi.

Înaintea lor, peste rîu, se-nălța voios un cîntec de fată. Îi țineau isonul cîteva perechi de voci, unele înalte, tremurătoare, altele surde, mai mult știrbindu-i frumusețea.

— E petrecere în marginea satului. Ce zici, mergem ?

— Să mergem, spuse Foioagă, cu glas slab. Dar nu întîrziem peste măsură. Cînd îți fac semn de plecare, nu te împotrivești...

— Mă prind.

Ieșiră din cîmpie, trecură podul de lemn la trap și urcară în livezi printr-un vad tăiat în fundul unei rîpe.

Lingă niște ulmi bătrîni, poleiți de lună, se găsea o roată de flăcăiandri. Un palicar, pornit pe hazuri, îi făcea pe cei din jurul lui să rîdă cu gura pînă la urechi. Nu tăcu nici cînd apărură cei doi, călări. Știa că nimeni nu-l poate lua la zor de teamă ca nu cumva a doua zi să se pomenească purtînd în spate o poreclă sucită care să-l supere mai rău decît ar avea de hrănit un cîrd de copii ologi.

— Hei, ceva lăutari se găsesc pe la voi ? întrebă Foioagă, vesel.

— Nici de sămînță.

— Atunci cum dracu' vă lecuiți arsura tălpilor ?

— Este unul aici care știe să zică din caval.

Morogan slobozi caii într-o livadă cu lucernă și veni la joc. Pe o stivă de lemne o văzu pe Sădina răspunzînd cu hohote la vorbele pe care i le turna în ureche un flăcău neîmplinit încă. Fără să vrea, simți mîncărime în podul palmelor.

— Vi s-a urît singuri în cîmpie? întrebă fata scăpînd spre el o săgeată de rîs.

— Cam așa, răspunse Mihai, bătîndu-și pulpele să le desmorțească. Hai cu mine să-nvîrtim o sîrbă, îi ceru el întinzînd mîinile s-o prindă de mijloc.

— Caută-ți una din alea de le porți în șaretă, i-o întoarse Sădina rîzînd și fugi sprintenă să-l admire pe Radu care se și avîntase drăcește în jocul flăcăilor, pocnind din degete și strigînd : „unde-i maica să mă vadă, cît de bine-mi șade-n coadă".

Înfuriat de purtarea Sădinei, Mihai se așeză pe marginea șanțului să fumeze. Petrecerea i se părea acum tare plicticoasă. Cîrceii ambiției îi strîngeau inima cu durere. Se gîndea să cotonogească pe careva și să isprăvească petrecerea. Dar nu, o să creadă toți c-a făcut asta numai pentru Sădina, fir-ar ea de trei ori afurisită. Mare necaz că i-a întors spatele ! Eh, dacă nu s-ar fi brodit să fie sora lui Radu, o învăța el minte.

Măcinat de această întîmplare caraghioasă, se furișă neobservat în livadă, încălecă, sări pîrleazul și intră într-o ulicioară întunecoasă. Zmuci dîrlogii în dreptul unei case — avea la porți un salcîm despicat de trăznet în primăvară — și fluieră scurt din degete. Un cîine fumuriu se repezi să-și rupă colții în scîndurile gardului. După o vreme, răsună lipăit de pași. Venea Ioana Ceairului.

— Deschide odată și nu mă ține-n drum, îi spuse Mihai șoptit, dar poruncitor

Întîrziară afară să hrănească armăsarul cu niște păringă, apoi trecură într-o odaie luminată de o lampă, semănînd c-un policandru, și atîrnînd în lanțuri de grinzile tavanului.

— Fă-o să ardă cu boare trasă, îi zise Morogan gazdei și se trînti nestînjenit pe divan. Sîngele-i clocotea în vine. În spatele lui, geamurile erau deschise. Răcoarea nopții se prefira înlăuntru prin frunzișul cascadei de iederă ce-mbrăca balconul, acoperit într-o parte și cu geamlîc de vitralii legat în plumb.

— De ce nu spui nimic ? o-ntrebă el pe Ioana și-i apucă tîmplele în palme simțindu-i zvîcnetul vinișoarelor albăstrii, răsfirate sub piele. O trase aproape și-i cuprinse umerii sub arcul brațului, cu putere de cange. Flăcău voinic, îndesat, cu mușchi pietroși, Mihai era cam stîngaci în alintări.

Rîzînd, Ioana lunecă de la pieptul lui și păși pe vîrfuri pînă la fereastră, trăgînd cu urechea în noaptea fără fund ce apăsa cîmpiile. Întorcîndu-se, închise din mers ușa dulapului care cuprindea un perete întreg și-avea muchiile groase, crestate mărunt, ca scoarța ulmului. Ochii femeii luceau învăpăiați, chemînd și respingînd totodată. Lui Mihai îi venea peste mînă în odaia aceasta înghesuită cu lucruri de preț, dar vechi, grosolane. Dușumelele scîrțîiau la cea dintîi mișcare, pe divan se găseau cinci perne cu burduful pătrat, clădite una peste alta, masa lungă încărcată cu crenguțe de indrușaim veștejite se proptea în brîul sobei, îngust, iar tavanul se înclina la mijloc și între grinzile crăpate se vedeau broboane de rășină închegată. Odaia lăsa aceeași impresie ca și casa, pe din afară, cînd se trăgeau obloanele de lemn negeluit, zăvorîte cu drugi de fier țigănesc.

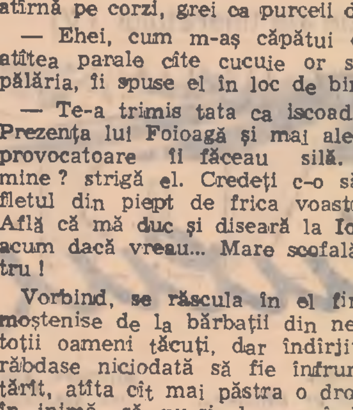
— Ia zi, nu ți-a fost frică să vii la mine ? îi încercă Ioana așezîndu-se pe genunchii lui să-i răsfire părul încîlcit. Mîinile-i miroseau a lapte de vacă. Gîndurile flăcăului se risipeau încet, alungate de vraja femeiască. Era întîia oară cînd intra în casa Ioanei și-avea să plece odată cu scînteierea zorilor.

— Sînt unii care au vlagă doar pentru fugă, ca iepurii. Și-s destui, insistă femeia.

— Nici odată nu mi-a fost frică. Am inimă chiloasă.

Ioana nădăjduia că ametîndu-l nopți de-a-rîndul va izbuti cîndva să-l stăpînească cu destulă energie — pînă acum nu-l pusese la încercare, gîndindu-se că nu face să se pripească. Negustorii, după cum se vede treaba, nu se zgîrcesc la daruri atunci cînd sînt încredințați că în cele din urmă vor căpăta totul înapoi cu măsură îndoită.

III

Oricît se strădula, Radu Foioagă nu se putea împăca de loc cu gîndul că Mihai îl trăsese pe sfoară la petrecere. Dimineața, cînd dibuise cum stau lucrurile, s-a aprins de mînie și-a vrut să-l dea în vileag, să-și răcorească inima. Dar, în cele din urmă, și-a luat seama, trăgîndu-și de unul singur cîțiva dupaci : „măi, ce căpățînă seacă duc pe umeri !"

În sinea lui, Radu Foioagă păstra pentru Mihai o umbră de invidie, socotindu-i crailîcurile drept îndrăzneală și iscusință. Poate că aceasta se datora și faptului că, noaptea trecută, Mihai învîrtise treburile fără să dea cumva de bănuit. Și, totuși, Radu nu putea să se liniștească : „De la unul ca ăsta te poți aștepta la oricîte sminteli vrei". Hărțuindu-se cu el însuși, intră în polatră, scoase bîta ghintuită cu inele de alamă la capete și izbi cu piciorul în burta cîinelui care se gudura în jurul lui.

— Ce-i mă, te-ai scrîntit de tot ? îi strigă taică-său ieșind dintre șuri. Spune-le femeilor să-ți dea ceva de mîncare și du-te la bostănărie în locul meu. Vin să te schimb, la amiază. Haide, ia-o la picior.

— Fir-ar al dracului, nu pot răsufla nici astăzi, răspunse Radu.

— Ca să vezi ! i-o întoarse batjocoritor bătrînul.

Radu își încălță bocancii pe piciorul gol și-i ceru Sădinei niște lapte fiert, dar fata n-avusese vreme să-l pregătească : de-abia atunci se întorsese din imaș.

— Așteaptă un pic și se face, îi spuse ea, așezîndu-se la vatră, sub horn. Trăgînd cu coada ochiului spre ușa deschisă și, cătînd să pară nepăsătoare, își întrebă fratele de ce le-o fi dînd Mihai prilej de clevetea lă fetelor din sat. Radu se încruntă. Mirosea că vorbele rele pe care le auzise o ricîiau în suflet. Dar cum nu vroia în nici un chip s-o lase să nădăjduiască la Mihai — ăsta, cînd e vorba de femei, e pezevenghi — se oțărî la ea :

— Ce-ți folosește să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala ? ! Măi, ce pasăre măiastră !

— Îți spun eu că Ioana nu-l are la inimă. Achim Gherghișan îi dă roată cu mai mult cîștig. Asta o știi și tu.

— Tacă-ți gura ! se răsti Radu și plecă supărat, fără să mănînce, apucînd pe drumul morii. Voia să facă un ocol pe la gospodărie să-și găsească prietenul și să-i arunce în față toate vorbele pe care și le potrivise în minte. Îl găsi în via de pe coastă, împrejmuită cu maluri de răchită. Cîntărea din ochi strugurii care atîrnă pe corzi, grei ca purceii de lapte.

— Ehei, cum m-aș căpătui eu dac-aș avea atîtea parale cîte cucuie or să-ți spargă ție pălăria, îi spuse el în loc de binețe.

— Te-a trimis tata ca iscoadă ? rînji Mihai. Prezența lui Foioagă și mai ales atitudinea lui provocatoare îi făceau silă. Ce cauți după mine ? strigă el. Credeți c-o să-mi smulg sufletul din piept de frica voastră ? Haida de ! Află că mă duc și diseară la Ioana. Mă duc și acum dacă vreau... Mare scofală de capul vostru !

Vorbind, se răscula în el firea aprigă ce-o moștenise de la bărbații din neamul lui — cu toții oameni tăcuți, dar îndîrjiți și fudui. Nu răbdase niciodată să fie înfruntat și era hotărît, atîta cît mai păstra o drojdie de ambiție în inimă, să nu-și lase mîndria călcată în picioare.

— Uite ce, spuse Foioagă, rupînd un strugure, m-apucă leșinul cînd văd proștii sumețindu-se.

— Tu-mi vorbești de proști ? !

— Află că Ioana Ceairului și-o găsit pereche pe măsură. Îi face ochi dulci lui Achim Gherghișan iar tu ești de pripas în tîrla ei, după cum urmează, i-o trînti Radu descărcîndu-și sufletul și dîndu-i lovitura care să-l clatine.

— Fleacuri, rosti Mihai, schițînd un zîmbet chinuit, nu te pricepi să născocești.

— Caută și-ntreab-o, îl pofti Foioagă.

Mihai zvîcni sprîncenele și-și scoase pumnii la vedere. Se apropie de Foioagă, înalt, voinic, părînd că vrea să-l strivească. Ceva lăuntric îl îndemna să lovească cu sete, să-și stingă pojarul din piept. Acum își dădea seama lămurit că Ioana Ceairului îl trage spre ea, cum poate nu-și închipuise.

Radu Foioagă nu se clinti și-și roti bîta-n mîini cu înțeles. Dar era uluit. Și de bună seamă că dac-ar fi fost să se-ncaiere, o pățea urît.

— Cine ți-a spus de Achim ?

— Soru-mea. I-a văzut pe-amîndoi în Brăila.

Mihai se lumină la față și se bătu cu palmele peste genunchi rîzînd cu hohote.

— Vasăzică, Sădina ți-a spus ? O fi vrînd să-mi schimb cărările către ea Dar îi crudă, zău așa, și nu pare drăgăstoasă. Ei, zi, merită să fac asta ?

— Cîntărește-ți vorbele, Mihai, scrîșni Foioagă încruntîndu-se. Se pare că prietenia noastră sfîrșește rău. Păcat de ea să-i dăm cu piciorul.

— Nu, eu o mătur cu pumnul dacă vreau.

Radu oftă cu năduf, aruncă bîta departe cu putere și se depărtă cu pași măsurați.

În dreptul imașului, la rîu, se opri să-și suflece pantalonii și intră în vad pipăind cu talpa prăgușul pietros.

„Astea-s toane de fată mare", își zise Mihai întru început, dar în clipa următoare se pomeni strigînd din adîncul puterilor :

— Radule, oprește-te ! Radule !

Chemarea lui se topi departe pe undele însorite ale rîului. Foioagă nici măcar nu-și întoarse capul. Pieri curînd dincolo de plopii înfipți în pieptul malului.

Mihai înjură și sui în curtea gospodăriei. „Mă duc la Ioana, chiar acum. Să nu-i treacă prin cap că tînjesc după prietenia lui. Nu-mi trebuie". Ambiția de-adineauri îi încingea mintea ca aburul unei beții întărindu-l în hotărîrea luată.

Peste puțină vreme, femeile care sporovăiau la podișca din răscrucea satului îl văzură trecînd cu șareta în goana mare pe uliță. Înfășurase hățurile pe mîini, proptise picioarele în podină și-și ținea capul țeapăn tăind vîntul cu profilu-i ascuțit. Cînd și cînd pocnea asurzitor din biciul de curele împletite și icnea scurt : — di hip ! di hip !

Trezindu-se cu el în bătătura casei, Ioana Ceairului simți că o prinde amețeala, păli și făcu un efort să-și astîmpere tremurul genunchilor. Vecinele și apăruseră la garduri lungind din gît să vadă ce se petrece. După ce strînse dîrlogii, Mihai coborî tacticos, cu biciul în mînă și intră în casă ca un stăpîn. Ioana-și roti ochii sfidători, spre cumetre, să le usture și-l urmă pe flăcău, strălucind, mîndră de ea, zîmbind cu toată fața, stîrnind murmure de mirare. Dar cînd rămase singură cu Mihai, îl luă la rost cerîndu-i socoteală pentru îndrăzneala de-a fi venit la ea în crucea zilei.

Flăcăul însă n-avea decît o dorință : ca Ioana să urce lîngă el, să tragă așa o raită prin sat, să-i fiarbă pe toți cîți îl vor lecuit de dragoste : „uite cine sînt și ce pot". Pe urmă, fie ce o fi !

Dar femeia se încăpățîna. De-ar fi plecat să-i facă cheful, însemna, poate, să-l piardă pentru totdeauna și nu vroia, atît cît îi sta în putință, să-l lase să-i lunece printre degete. Și totuși, înflăcărarea lui Mihai nu putea fi stinsă c-o gură de apă. Chibzuind mai bine și cu puțină dibăcie, lucrurile puteau fi sucite ca să-i folosească. Aruncă atunci la mijloc toată gingășia, se apropie de Mihai plutind și plecîndu-și capul pe umăr, îl privi lung printre pleoapele scăpătate :

— Scoate șareta la pod, îl rugă ea, și-așteaptă-mă acolo... Mergem la tîrg. E mai bine.

Îl împinse de la spate spre ușă, dar flăcăul se smuci într-o parte și zise răspicat :

— Eu aici vreau, în sat. N-am ce căuta la tîrg.

Ioana nu se dădu bătută. Tăiase dimineața un juncan și se ivise prilejul să meargă să vîndă carnea. În Racovița n-avea cui s-o dea. Putea să ia cu ea și niște pielicele brumării de miel astrahan, bune pentr-o haină de iarnă.

— Altundeva nu merg, spuse ea. Tot mă procopsesc cu ocara lumii. Și, uite, am nevoie de bani. Trebuie să pun mîna pe-o casă în Brăila. Haide, du-te la pod.

— Vrei să-ți car ceva cu șareta la tîrg ? o întrebă flăcăul iritat. Spune, ții să legăm amîndoi negustorie ? se răsti el cu îndîrjire sporită.

— Ți-e frică ? rîse Ioana. Ziceai că ai inimă chiloasă. De cine ți-e frică ?

Îl încolțea din toate părțile, așa cum fac vînătorii cu sălbăticiunea în codri. Iar Mihai tremura și-și frămînta umerii nervos. Îi veneau în minte toate vorbele pe care satul le punea în spinarea Ioanei și-ntrevedea acum adevărul, măcar numai pe jumătate. Sufla întărîtat și-și mușca buzele pînă la sînge.

Într-o zbatere de pleoape, femeia ghici c-o să sfîrșească rău și schimbă vorba în șoaptă dîndu-i înveliș de glumă :

— Degeaba te superi. Sînt o muiere proastă. N-am vrut să plec nicăieri.

Dar Mihai n-o mai ascultă. Se repezi afară îngrozit, sui în șaretă și se depărtă în vîrtej pe un drum din cîmpie. Înțelesese, cît șezuse cu Ioana acum, că Radu Foioagă avusese dreptate întorcîndu-i spatele. Simțea cum se prăbușește ceva în el, fără troznet, dar dureros, șubrezindu-l. Mîna armăsarul fără țintă, fără gînduri, prin vîlcele nisipoase, peste izlaz, peste ogoare. „Negustoreasă, nu-i decît negustoreasă", repeta el într-una cu glasul spart. Nori aburii pluteau deasupra cîmpiei ca niște hultani cu aripile larg desfăcute. Trecînd pe la bostănării, Mihai culese un pepene, îl sparse cu pumnul și-și înfundă gura în miezul portocaliu, măzărat. Drumul de-aici înainte ducea acasă.

— Tată viu, n-ai decît să mă snopești în bătăi, șopti el și-și șterse cu poala cămășii zeama dulceagă care-i năclăia bărbia.

Eugen Frunză

Și drîmbașii se-mpăună...

Și drîmbașii se-mpăună,
Spun că-i flaut biata drîmbă ;
Iar cînd flautul răsună
Spun că-i drîmbă și se strîmbă..

Omule, tu dă-i la dracu' !
N-au nici suflet, nici ureche,
Tu să cînți cum cere veacul,
Dascălul fără pereche...

Și, cîntînd, să fii precaut
Să nu-i pierzi din urmă zborul !
Ce e drîmbă, ce e flaut,
Las-să judece poporul.

Se plînge din baltă brotacul...

Se plînge din baltă brotacul :
„Oac-oac, tare-i greu la deal,
Decît să te sui pe mal
Mai bine în baltă cît veacul..."

Asemeni brotacului, unii
Se plîng : „Tare-i greu, oac-oac,
Mai bine rămîi brotac
Decît să sui crestele lumii..."

Dar oamenii-n zboruri se saltă
Spre culmi, prin furtuni și foc —
N-așteaptă șoimii pe loc
Să lasă brotacii din baltă.

Pe scurt ! O anemie supărătoare

Începînd să publice cu relativă regularitate „cronica literară", articole judicioase de teorie și critică ancorate în miezul fenomenului literar actual, interesante studii privitoare la „Literatura realistă dintre 1920 și 1944", rubrici vii, combative, ca „Note și recenzii", „Revista revistelor" etc., „Viața Romînească" a pășit pe calea unei îmbucurătoare ridicări a sectorului de critică. Cititorii au remarcat și apreciat eforturile redacției în această direcție.

E și firesc ; căci — oricîte i s-ar pune pe seamă — critica rămîne un element indispensabil al dezvoltării creației literare, așteptat și prețuit deopotrivă de scriitori și de iubitorii literaturii. Pentru astfel de constatări nu era nevoie de o notă—se va spune. Într-adevăr. Numai că rîndurile de față sînt menite să atragă atenția că — în contrast cu progresele marcate un timp de sectorul de critică al „Vieții Romînești" — cele 5 numere apărute în acest an, vădesc o tendință inversă tot mai accentuată. A dispărut mai întîi „cronica literară" permanentă, cu redactarea căreia se însărcinase entuziast, în urmă cu un an, Ov. S. Crohmălniceanu. A urmat la rînd o inexplicabilă renunțare la „Revista revistelor" și la „note". Astfel încît s-a ajuns în nr. 5 la publicarea a numai două recenzii, care fără a fi nefolositoare, nu pot totuși închega ele singure o rubrică de note, recenzii, comentarii, o rubrică actuală, combativă, cuprinzătoare, de care se simte atîta nevoie.

Nici soarta articolelor de teorie și critică nu a fost mai puțin vitreagă. Cu excepția cîtorva studii și articole prețioase — ca de pildă cel semnat de N. Doreanu privitor la romanul „Bietul Ioanide", sau „Însemnările pentru un articol" ale lui A. Toma, publicate postum — „Viața Romînească" manifestă în acest an o nejustificată timiditate în abordarea fermă, de pe poziții partinice a problemelor esențiale care frămîntă frontul nostru literar. Nu poate fi socotită drept inutilă publicarea unui fragment dintr-un studiu deja cunoscut în parte al lui Silvian Iosifescu „Eroi și conflicte în dramaturgia noastră contemporană". Însă astfel de lucrări și consemnarea marilor aniversări literare ale anului (Romain Rolland, Andersen, Dobrogeanu Gherea, Schiller), nu pot suplini absența sectorului de critică în urmărirea perseverentă „la lună" — dacă nu se poate „la zi" — a actualității literare, în promovarea celor mai reușite creații ale prozei, poeziei, dramaturgiei noastre și în generalizarea experienței pozitive dobîndite de o seamă de scriitori în redarea vieții noi. O bună inițiativă începută în acest sens anul trecut — cercetarea pe rînd a drumului creator parcurs de scriitorii noștri contemporani în anii de după 23 August 1944 — a fost și ea părăsită.

Este totodată evidentă slaba combativitate în ansamblu a sectorului de critică al revistei, față de felurite fenomene nesănătoase din lumea literară — unele manifestări de apolitism, depărtare de la clocotul fierbinte al contemporaneității, de vulgarizări ale esteticii marxist-leniniste — care mai apar la noi ca rod nefast al influenței ideologiei burgheze.

Redacția „Vieții Romînești" dispune de forțe talentate și capabile, care pot readuce la un nivel satisfăcător sectorul de critică aflat azi într-o anemie supărătoare. Calea marcată de primele realizări este deschisă pentru o continuă ascensiune. Este de dorit ca colectivul „Vieții Romînești" să răspundă așteptărilor și încrederii cititorilor, să acționeze energic și operativ pentru a face ca sectorul de critică să se ridice la înălțimea cerințelor de seamă care-i stau în fața unei reviste centrale a Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

MIRCEA ANDREI

COLȚUL Festivalului

„Joia Festivalului"

Estrada din Parcul Libertății din Capitală e împodobită cu distincții ale F.M.T.D. și U.T.M. deasupra cărora flutură faldurile steagurilor albe. Flori și ghirlande — semn al tinereții și al bucuriei — atîrnă pe fundalul scenei. In această seară, comitetul raional U.T.M. „Nicolae Bălcescu" a organizat aici „Joia Festivalului". Un număr mare de tineri de la diferite întreprinderi și instituții și ostași ai armatei noastre populare au ținut să fie prezenți la această sărbătoare. Se simt atrași aici și oameni mai în vîrstă care se plimbau pînă acum prin aleile parcului.

Conferința „Lupta tineretului german pentru o Germanie unită, independentă și democrată, împotriva revanșarzilor militariști", ținută de tovarășul Gheorghe Simonis, membru în biroul raional U.T.M., este ascultată cu deosebit interes de către toți cei prezenți.

Programul artistic, susținut de echipa fabricii de chibrituri Filaret, începe curînd. Utemistul Zahiu Vasile, sculier în secția mecanică, recită o poezie originală închinată Festivalului de la Varșovia. Versurile sînt făcute, firește, fără pretenții de publicare, dar flăcăul acesta care are aproape 19 ani le smulge parcă din inimă, dornic să-și arate bucuria și dragostea lui pentru marea sărbătoare a tinereții din întreaga lume.

„Pe aripi de vînt, pe-al mării val
Trimit un cînt la Festival"...

Suita de dansuri romînești „Petrișorul", „Birul greu" și „Sîrba dogarilor", interpretate cu măiestrie de către tinerii dansatori, îmbrăcați în minunate costume naționale, stîrnește ropote de aplauze. S-a înserat de-a binelea, aerul s-a răcorit, prevestind ploaie, dar nimeni nu pleacă. Utemista Elena Avram de la Bumbăcăria Romînească Jilava, o fetiță cu cozi groase, sfioasă — abia a trecut de 15 ani — privește cu încîntare la tot ce se petrece în jurul ei. Mîine cînd va scrie părinților — colectiviști într-un sat din raionul Urziceni — despre bucuriile pe care le trăiește zi de zi, cu siguranță că nu va uita să amintească și despre seara aceasta frumoasă. In rîndul ei se află și utemista Gheorghița Beldie, conducătoarea unei brigăzi utemiste de la aceeași fabrică. Luna trecută, brigada Gheorghiței și-a depășit cu mult sarcinile de plan și a fost declarată fruntașă. Organizația de bază U.T.M. de la ei a trimis de curînd scrisori către tinerii din alte țări, îndemnîndu-i să lupte activ pentru triumful cauzei drepte a păcii.

Programul artistic a început
Foto: Agerpres.

„Joile Festivalului", organizate de Comitetul raional U.T.M. „Nicolae Bălcescu" în Parcul Libertății, se bucură de mult succes. Cu toate că echipele care prezintă programe artistice sînt fixate dinainte, se-ntîmplă totdeauna ca mulți tineri de la alte întreprinderi să vină și să ceară să cînte ceva pe scenă. In „Joia" despre care vorbim, utemistul Lică Șireteanu de la Cooperativa „24 Februarie" a urcat pe scenă cu echipa artistică a fabricii de chibrituri și a cîntat cîteva cîntece din muzicuță, unele din ele învățate de la participanții la Festivalul de la București.

„Joile Festivalului" sînt o inițiativă foarte bună, care merită continuată.

Acesta e doar începutul...

Tinerilor patriei noastre — imaginea celui de al cincilea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, care va avea loc anul acesta la Varșovia, le apare în toată splendoarea și măreția lui; ei îl așteaptă cu înfrigurare și îl întîmpină așa cum s-au obișnuit: închinîndu-i realizările cele mai frumoase din munca lor pașnică, constructivă, de fiecare zi.

O vizită la fabrica de țesături „Proletarul" din Bacău te impresionează comunicîndu-ți acest entuziasm tineresc. „Toate acțiunile noastre — mărturisește tov. Max Axelrad, secretarul organizației de bază U.T.M. — le închinăm Festivalului".

Într-adevăr. Pășind pe poartă, de pe un panou mare îți atrag atenția literele mari scrise într-o culoare vie — „Ediție specială editată de către comitetul U.T.M." Cuvintele de început vin să confirme spusele secretarului: „Tineretul fabricii noastre, credincios cauzei păcii și prieteniei cu tineretul întregii lumi, întîmpină Festivalul de la Varșovia..." și sînt relatate apoi cele mai frumoase succese, acțiuni întreprinse, fruntașii întrecerii...

Despre întîmpinarea Festivalului cu succese noi în muncă au discutat mai de mult într-o ședință de comitet. Atunci s-a hotărît crearea a încă două brigăzi utemiste de producție — „Tînărul bobinator" și „Tînărul mecanic", a unui post utemist de control, organizarea de acțiuni sportive, culturale etc. Și, utemiștii au primit cu bucurie aceste hotărîri. Despre acest lucru ne pot vorbi chiar ei, membrii noilor brigăzi.

— Brigada noastră „Tînărul mecanic" se străduiește să-și merite titlul pe deplin, povestește Anton Zaidar, fruntaș al întrecerii socialiste, responsabilul brigăzii. Vreau să vă dau un singur exemplu — pe Gh. Iordache. Trecuse de mult ora 12 cînd s-a defectat un selfactor. Reparația cerea ca unele piese să fie demontate, sudate... pe scurt, după normativ, muncă de șase ore. Deci aproape un schimb selfactorul urma să nu producă. Se apropia sfîrșitul schimbului. Însemna ca abia a doua zi să-l termine de reparat. Acest lucru nu s-a întîmplat. Gheorghe Iordache a stat și după orele de producție, a sudat piesele, le-a șlefuit, le-a montat la loc și aceasta în numai două ore. Mașina a fost readusă la viață. Ea a lucrat din plin și după-amiaza și noaptea. Iordache și-a făcut datoria.

Mulți tineri muncesc să redea fabricii o presă de călcat stofă care de mult a fost părăsită. Printre ei e și David Butnaru. De cînd e membru în brigada „Tînărul mecanic", el se străduiește să obțină rezultate bune în muncă.

E plin de mîndrie Butnaru cînd îți spune: „Nu oricine poate fi membru al brigăzii!"

Acțiuni frumoase au fost întreprinse de către comitetul U.T.M. și în domeniul cultural-sportiv. Au amenajat o platformă pentru dans în aer liber, un teren de volei, 40 de tineri au început să-și treacă normele G.M.A., s-au selecționat echipe de volei, handbal, iar mulți tineri au început să întrebe cu interes despre discuțiile asupra cărților citite în cadrul concursului „Iubiți cartea" — bineînțeles tot în cinstea Festivalului de la Varșovia.

O acțiune plăcută întreprinsă în acest timp este „Joia tineretului". O asemenea întîlnire a tineretului a avut loc într-un parc pitoresc, Gherăiești, o localitate în apropierea Bacăului. Au plecat cu mașina și acolo în aer liber au discutat despre filmul „Copiii din Hiroshima". Apoi, au jucat volei, au cîntat... Elena Vartolomeu a povestit despre acest film și celorlalte fete din grupa sa, iar în seara următoare au mers împreună de l-au văzut. Organizațiile de secție U.T.M. au început să se preocupe și ele de organizarea unor asemenea întîlniri plăcute la care să fie antrenați un număr cît mai mare de tineri.

În acest timp, utemiștii de la întreprinderea „Proletarul"-Bacău pregătesc în orele lor libere daruri pentru delegații la Festival — fulare de lînă, fuste albe cu motive naționale... — daruri simple care exprimă însă sentimentele lor sincere de prietenie pentru tineretul întregii lumi.

PETRE VEDEA

Turneul prin țară al orchestrei de muzică națională chineză

Vineri dimineața, orchestra de muzică națională chineză care ne vizitează țara la invitația Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea a sosit la Suceava.

În cursul zilei, oaspeții au vizitat orașul, monumentele istorice printre care Cetatea de Scaun a Sucevei și Muzeul regional.

Seara, în sala Casei de Cultură „Ciprian Porumbescu" orchestra de muzică națională chineză a prezentat un concert de muzică din diferite regiuni ale Chinei și cîntece populare romînești.

Oamenii muncii din Suceava au făcut soliilor artei muzicale chineze o călduroasă manifestare de prietenie.

Opera „Aida" pe scena Teatrului de Operă și Balet al R. P. R.

Vineri seara, pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., s-a prezentat în premieră opera „Aida" de Verdi.

Rolurile principale au fost interpretate de Ana Tălmăceanu-Dinescu, Zenaida Palli, Mircea Buciu, Dinu Bădescu, Șerban Tassian, artiști emeriți ai R.P.R.

Spectacolul este montat în direcția de scenă a regizorului Jean Rînzescu, iar conducerea muzicală o deține dirijorul Jean Bobescu, maestru emerit al artei din R.P.R. Decorurile și costumele sînt semnate de E. Cemodurov (Moscova), laureat al Premiului Stalin, maestru emerit al artei din R.S.S. Tadjică, maestru emerit al artei din R.S.S. Lituaniană. Conducerea baletului aparține maestrului Oleg Danovschi, artist emerit al R.P.R.

Spectacolul s-a bucurat de succes.

A apărut în limbile: rusă, romînă, franceză, germană, engleză și spaniolă:

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară!"

București. Organ al Biroului Informativ al Partidelor comuniste și muncitorești Nr. 23 (346)

Cuprinde:

Articol de fond: Pentru binele păcii generale și al securității popoarelor.

* * * Declarația comună a președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin și a primului ministru al Indiei, Javaharlal Nehru.

* * * Mitingul de la Moscova consacrat prieteniei dintre Uniunea Sovietică și India: Cuvîntarea rostită de Jawaharlal Nehru, primul ministru al Republicii India; Cuvîntarea rostită de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

* * * Sesiunea jubiliară a Organizației Națiunilor Unite — Declarația lui V. M. Molotov.

* * * Deschiderea Adunării Mondiale a Păcii.

Edgar Woog: Partidul Muncii din Elveția în lupta pentru pace, unitate și progres.

John Gollan: Întărirea și lărgirea rîndurilor partidului — cea mai importantă sarcină a comuniștilor englezi.

Girolamo Li Causi: Succesul forțelor democratice în alegerile pentru adunarea regională a Siciliei.

Jan Marek: *Note politice*: În sunetul sirenelor.

Fred Hall: Cuvinte „periculoase".

De vînzare la toate librăriile, chioșcurile și debitele O.C.L.

Prietenii de peste hotare ai celor de la „Ernst Thälmann"

Constructorii de tractoare de la uzinele „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin se bucură de prietenia și ajutorul permanent al oamenilor sovietici. Pentru îmbunătățirea muncii lor, ei leagă mereu noi prietenii cu muncitorii chinezi, germani, maghiari, englezi, sau din alte țări.

De curînd, colectivul uzinei a avut ca oaspeți o delegație de muncitori de la uzinele de mașini grele „Ernst Thälmann" din Republica Democrată Germană. Au avut loc importante schimburi de experiență. Oțelarul Gerhard Blasing a împărtășit cu acest prilej unele aspecte din muncile mecanizate de la cuptoarele de topire din țara sa. Delegații germani au ascultat cu mult interes explicațiile muncitorilor noștri cu privire la compoziția materialelor.

Delegații germani au plecat, dar prietenia a rămas și continuă să se dezvolte. Muncitorul Aurel Giurgiu de la uzinele „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin a primit o scrisoare de la noii săi prieteni care lucrează în uzinele „Ernst Thälmann" din Magdeburg.

De curînd, Mihai Roșioru, președintele comitetului de întreprindere, a primit o scrisoare așteptată cu bucurie: era de la președintele comitetului de întreprindere de la uzina de tractoare din Harkov — U.R.S.S.

Printre ultimele scrisori primite este și aceea a muncitorului metalurgist Lev Hatchett, președintele unei organizații sindicale din Londra. Din cuprinsul acestei scrisori se desprinde dorința fierbinte a muncitorilor din Londra de a se instaura o pace trainică între popoare. „În Anglia — scrie printre altele muncitorul Hatchett — oamenii muncii se interesează îndeaproape de construirea socialismului în țările de democrație populară, în ciuda faptului că majoritatea ziarelor londoneze publică foarte puține lucruri despre evenimentele din țara voastră".

În preajma Congresului mondial al mamelor, muncitoarele Florica Goană, inginerul Vasile Dicu și muncitorul Micu Moise au primit scrisori de la muncitoarele franceze care au vizitat uzina; în aceste scrisori ele își manifestă dorința ca cele văzute în țara noastră în domeniul grijii pentru mamă și copil să însuflețească pe mamele din toată lumea în lupta pentru un trai mai bun.

In legătură cu acordul comercial dintre R. P. R. și Franța

La data de 18 iunie, Agenția franceză „France Presse" a dat publicității o comunicare a Ministerului Afacerilor Externe al Franței, cu următorul conținut:

În cursul toamnei trecute, autoritățile franceze au condiționat începerea unor tratative comerciale și financiare franco-romîne de obținerea unor asigurări formale privind eliberarea francezilor deținuți în Romînia de cîțiva ani.

Aceste asigurări date la 16 octombrie 1954 legației franceze la București au fost urmate de eliberarea a trei din deținuții noștri. Acordul comercial și de plăți franco-romîn din 24 decembrie 1954 nu a fost semnat decît cîteva zile mai tîrziu, după ce președintele delegației romîne a confirmat președintelui delegației franceze că guvernul romîn va pune în libertate pe ceilalți prizonieri francezi deținuți.

Cu o deosebită satisfacție, autoritățile franceze au primit în noiembrie 1954 eliberarea celor trei compatrioți ai noștri d-nii Piccolot, Fontanie și d-na Gaucher. Deoarece nu a intervenit eliberarea celorlalți cinci deținuți în urma demersurilor legației noastre de la București, Ministerul de Externe a adus la cunoștința Legației romîne la Paris, la 16 martie 1955 neliniștea sa în legătură cu întîrzierea punerii în aplicare a unui angajament luat în prealabil și care a fost confirmat în cîteva rînduri de personalități oficiale romîne.

Cu acest prilej s-a atras atenția legației asupra consecințelor grave pe care comportarea autorităților romîne le putea atrage după sine și asupra faptului că guvernul francez se va vedea obligat, dacă repatrierea cetățenilor nu va interveni într-o perioadă scurtă, să prevadă suspendarea aplicării acordului comercial.

Această nouă intervenție și alte două demersuri mai recente nu au avut nici un rezultat pînă în prezent.

Din cei 10 francezi deținuți în Romînia numai trei au putut să se întoarcă în țara lor, iar alți doi au murit în cursul detenției lor, Delagnes în 1951 și Blanc în 1954.

Ținînd seama de atitudinea autorităților romîne, guvernul francez se vede obligat, spre marele său regret, să hotărască suspendarea ieșirii din țară a mărfurilor pentru Romînia.

★

În legătură cu cele de mai sus, Agenția Romînă de Presă „Agerpres" este autorizată să declare următoarele:

La 18 iunie a.c. ministerul Afacerilor Externe al Franței a transmis presei o comunicare prin care anunță „suspendarea ieșirilor de mărfuri cu destinația Romînia". În justificarea acestei măsuri ministerul Afacerilor Externe al Franței invocă faptul că autoritățile romîne nu au eliberat un număr de cinci „francezi deținuți în Romînia de cîțiva ani".

De fapt măsura autorităților franceze constituie o evidentă încălcare a acordului comercial franco-romîn, iar în motivarea acestei măsuri Ministerul Afacerilor Externe al Franței ocolește adevărul și prezintă faptele în mod denaturat.

În primul rînd în Romînia nu se află nici un francez închis pentru faptul că ar fi francez. Un asemenea caz nu s-a petrecut și nu se poate petrece în R.P.R. Cei cinci „francezi deținuți" la care se referă Ministerul Afacerilor Externe al Franței sînt în realitate agenți ai Biroului II francez, care au desfășurat în Romînia o activitate de spionaj, activitate dovedită prin probe și recunoscută de ei și pentru care au fost judecați și condamnați de instanțele romînești.

Ministerul Afacerilor Externe al Franței leagă în mod cu totul artificial și fără nici un temei chestiunea acordului comercial de chestiunea eliberării persoanelor amintite în comunicatul său care, după cum se știe, au fost condamnate în R.P.R. pentru activitate de spionaj.

Acordul comercial și de plăți dintre R.P.R. și Franța a fost încheiat pe baza intereselor și avantajelor reciproce și nu pe o altă bază.

Guvernul romîn, în cadrul politicii sale de îmbunătățire a relațiilor cu Franța, a apreciat totuși ca posibil să ia în considerare dorința exprimată de guvernul francez pentru grațierea acestora și să procedeze la eliberarea lor treptată. În toamna anului trecut, autoritățile romîne au eliberat trei dintre spionii care și-au ispășit o parte din pedeapsa lor. Totodată s-a atras atenția ministrului Franței la București asupra faptului că acest gest de bunăvoință nu înseamnă că pe viitor ar putea fi tolerate activități dăunătoare statului romîn și condamnate de legile Republicii Populare Romîne.

Este de la sine înțeles — cum s-a arătat în repetate rînduri reprezentanților guvernului francez — că gestul de bunăvoință al guvernului romîn cere și din partea guvernului francez măsuri care să contribuie la îmbunătățirea relațiilor dintre cele două țări.

Fapte cu totul contrarii au avut însă loc.

Este astfel bine cunoscută opiniei publice îngăduința manifestată de autoritățile franceze față de provocările organizate de unele elemente fasciste romîne aflate în Franța împotriva ansamblului artistic romînesc, în timpul turneului său la Paris.

Înseși autoritățile franceze au luat măsuri vexatorii, au supus la anchete polițienești și au exercitat presiuni împotriva membrilor ansamblului. Aceleași autorități franceze care au solicitat un gest de bunăvoință din partea autorităților romîne — grațierea spionilor condamnați — s-au făcut recent reprezentate prin persoane oficiale la manifestări organizate împotriva R.P.R. de unele elemente fasciste romîne aflate în Franța, deși autoritățile romîne, în vederea îmbunătățirii relațiilor cu Franța, eliberaseră de acum primul grup din lotul spionilor francezi condamnați în R.P.R.

Ministerul Afacerilor Externe al R.P.R. a atras atenția ministrului Franței la București că aceste manifestări și altele asemănătoare nu pot decît să dăuneze relațiilor dintre R.P.R. și Franța.

Consecvent politicii sale de coexistență pașnică, de neamestec în treburile interne ale altor țări și de întărire a colaborării internaționale, guvernul romîn se află și pe mai departe pe poziția îmbunătățirii și dezvoltării relațiilor cu Franța. Oricine înțelege însă că o asemenea îmbunătățire poate fi obținută dacă și din partea guvernului francez se manifestă o atitudine corespunzătoare, ceea ce nu este însă cazul nici cu ultima măsură a autorităților franceze.

Acest lucru este în general regretabil, dar merită subliniat faptul că suspendarea exportului din Franța către R.P.R. atinge în primul rînd interesele franceze. Ministerul Comerțului Exterior al R.P.R. a atras încă înainte atenția părții franceze că oprirea licențelor de export pune partea romînă în situația de a da comenzile sale în alte țări și că mărfurile de export din R.P.R. destinate Franței vor fi și ele dirijate spre alte țări.

În lumina acestor fapte, suspendarea ieșirilor de mărfuri cu destinația Romînia, înseamnă încălcarea acordului comercial franco-romîn și răspunderea pentru aceasta revine guvernului francez.

(Agerpres)

Avem textele unor cîntece dragi

Editura de stat pentru literatură și artă ne-a făcut o mare bucurie nouă, tinerilor, acum în toiul pregătirilor pentru Festival. De aci înainte, vom putea nu numai fredona melodiile unor cîntece dragi, ci le vom cînta și cu cuvintele lor.

A apărut caietul nr. 1 din „Cîntece pentru tineret". Felul în care e alcătuită culegerea corespunde gustului majorității dintre noi. Găsim aici textele unor cîntece scumpe — Imnul tineretului democrat și Imnul Uniunii internaționale a Studenților.

Cu toții am dorit să cunoaștem în întregime inspiratele versuri ale lui Mihai Beniuc care însoțesc dîrzul cîntec de masă „Steagul partidului" de Matei Socor; — acum le vom găsi în acest caiet.

Ne întoarcem odată din excursie. Din porțile caselor pe lîngă care trecem, ne privesc fețe zîmbitoare. Merită să le răspundem c-un cîntec bine executat. „Noi te cîntăm tinerețe" de pildă, de George Klein, pe versurile lui Mihu Dragomir.

Apoi, cine ar putea susține că, alunecînd lin pe luciul apei în barcă, pe-nserat, un cîntec ca populara melodie georgiană „Sulico" sau „Dorul marinarului" de George Klein n-ar fi potrivit cu cerul rubiniu spre asfințit, cu foșnetul frunzișului de pe maluri, înfiorat de-o adiere abia simțită.

Sîntem siguri că vă veți procura de îndată cîte un exemplar din cele aproape 30.000 care s-au tipărit și se difuzează în întreaga țară. Iar organizațiile U.T.M. vor folosi la rîndul lor cu succes acest caiet pentru mai larga răspîndire a cîntecelor în rîndul tinerilor.

Și, desigur, învățînd aceste cîntece, vă și gîndiți la editură cerîndu-i parcă: nu ne uitați! Așteptăm nerăbdători și următoarele caiete!

Calendar științific

Ion Ionescu de la Brad

Prof. univ. G. Ionescu-Sisești

„Știința nu este opusă practicii, știința este altceva decît explicația și generalizarea multor fapte care vin din practică", scria în urmă cu aproape un veac marele patriot și om de știință Ion Ionescu de la Brad, primul cercetător al solului țării noastre, primul experimentator romîn în domeniul agriculturii, primul statistician, primul zootehnician al țării noastre, care a dus o rodnică activitate teoretică și practică pentru dezvoltarea agriculturii Romîniei.

Ion Ionescu, care și-a zis mai tîrziu Ionescu de la Brad, s-a născut în 1818, dintr-o familie modestă. Copilăria și-a petrecut-o la schitul Brad în județul Roman. După ce și-a făcut studiile secundare la Iași unde a avut profesor pe G. Asachi și studiile superioare la Academia Mihăileană, Ion Ionescu pleacă peste hotare studiind la Roville și Sorbona.

Înapoiat în țară, e numit administratorul domeniului Cioara, unde domnitorul Mihail Sturza avea o crescătorie de vite, apoi administrator general al tuturor domeniilor domnitorului. În această perioadă începe Ionescu de la Brad activitatea științifică; scrie un curs de agronomie în 4 volume, care nu s-a publicat, ține lecțiile de agronomie la Academia Mihăileană, traduce și publică lucrarea lui David Low despre „Vitele albe din Anglitera", cu o introducere despre vitele de la Cioara, introducere în care I. Ionescu împărtășește experiența sa în domeniul zootehniei.

Ion Ionescu de la Brad făcea parte din comitetul revoluționar al Moldovei. După eșecul revoluției din 1848 din Moldova el trece în Muntenia, unde este însărcinat de revoluționarii munteni să elaboreze proiectul de reformă pentru eliberarea țăranilor; e numit vicepreședinte al comisiei care trebuia să stabilească modalitățile de înfăptuire a reformei. După înfrîngerea revoluției Ion Ionescu este nevoit să se refugieze în Transilvania, unde guvernul austriac îl arestează și-l extrădează guvernului turcesc, care îl ține sub supraveghere ca exilat, la Constantinopol.

Cu ajutorul lui Ion Ghica, care se găsea și el la Constantinopol, Ion Ionescu de la Brad devine colaboratorul marelui ziar care apărea atunci în capitala Turciei „Journal de Constantinople". I se dă posibilitatea să călătorească și să scrie. În această epocă a publicat, în limba franceză, o serie de lucrări: *„Tesalia, cum este și cum trebuie să fie"*, *„Excursie agricolă în Asia mică"*, *„Excursie agricolă în Dobrogea"* și *„Studiul asupra domeniului imperial de la Hairlar — Chiflar"*.

Lucrarea intitulată *„Excursie agricolă în Dobrogea"*, publicată în 1850, e o monografie de o valoare documentară excepțională care s-a publicat ulterior în romînește în mai multe ediții.

Activitatea în capitala Turciei în timpul exilului l-a ridicat la demnități importante: director al Școlii de Agricultură de la San Stefano, membru al Consiliului Imperial de Agricultură etc.

În 1857 Ion Ionescu de la Brad dobîndește învoirea de a se întoarce în țară. În 1859 devine directorul Statisticii din Moldova. El este organizatorul acestui serviciu și unul dintre primii statisticieni romîni. A scris în această epocă *„Povățuiri pentru facerea catagrafiei Moldovei"*.

Întemeiază revista *„Jurnal de Agricultură"* denumită mai pe urmă *„Foaia de Agricultură practică"*, suprimate de cenzură una după alta.

Spiritul progresist al lui Ionescu de la Brad nu găsea în Moldova atmosfera prielnică. El trece din nou în Muntenia, unde reia activitatea publicistică și întemeiază revista *„Țăranul romîn"*.

Activitatea publicistică de apărare a revendicărilor țărănești este socotită subversivă. Ion Ionescu de la Brad este dat în judecată și condamnat la 3 luni închisoare, pedeapsă pe care o ispășește la Mînăstirea Neamțului.

În anii înfăptuirii reformei agrare de către A. I. Cuza și Mihail Kogălniceanu, Ion Ionescu de la Brad este numit inspector general și însărcinat cu supravegherea aplicării reformei.

El călătorește în toată țara și supraveghează aplicarea reformei. Organizează expoziții și încurajează înființarea de ateliere și fabrici pentru construirea și răspîndirea în țară a uneltelor și mașinilor perfecționate. Înființează pepiniere pentru modernizarea pomiculturii, organizează primele instituții zootehnice prin înființarea crescătoriilor naționale de la Copuzu și de la Odaia Bărăganului. Ține lecții de agricultură la Școala normală din București. Aceste lecții de agricultură s-au tipărit sub titlul modest: *„Lecțiuni elementare de Agricultură"*, dar în realitate reprezintă un tratat complect de agronomie. În aceeași epocă publică un studiu remarcabil întocmit din însărcinarea lui Kogălniceanu: *„Proiect de cultură pentru exploatarea moșiei Pantelimon"* — moșie atribuită Institutului de Agronomie, căreia trebuia să i se dea o organizare corespunzătoare. Lucrarea lui Ionescu de la Brad a fost apreciată ca o lucrare de o excepțională valoare și poate fi citită cu folos și azi.

Operele magistrale scrise și publicate de Ionescu de la Brad în această epocă sînt cele trei mari monografii ale agriculturii din județele Dorohoi, Mehedinți și Putna, monografii în care găsim prima cercetare sistematică asupra condițiilor pedo-climatice din țara noastră; el a arătat capacitatea de producție a diferitelor categorii de soluri, plantele cele mai proprii regiunii, metodele de îngrășare și de cultură.

În toată această epocă Ion Ionescu de la Brad ne apare un pionier al tehnicii noi în agricultura țării.

Munca sa rodnică pe tărîmurile cele mai variate ale agriculturii a fost întreruptă în 1869. Postul de inspector general de agricultură a fost desființat.

Ionescu de la Brad a devenit un simplu agricultor particular dovedindu-se în noua lui îndeletnicire un organizator model. A organizat pe terenul de la Brad o fermă model, adică o fermă experimentală, în sensul vederilor lui din tinerețe, și o școală de agricultură pentru fii de țărani. Putem spune că Ionescu de la Brad este primul experimentator romîn în agricultură. A introdus tot felul de plante și de soiuri noi. Gospodăria lui era o adevărată grădină botanică, unde făcea observații, trăgea învățăminte pentru progresul agriculturii — publicîndu-le apoi în diferitele sale lucrări.

In această epocă, Ion Ionescu de la Brad a fost ales de colegiul al 4-lea al țăranilor ca deputat independent, în mod neîntrerupt de la 1876—1883. În publicațiile din această perioadă despre *Credit*, despre *Buget*, despre *Finanțe*, Ionescu de la Brad s-a dovedit nu numai un mare agronom, dar și un mare economist și un apărător al țăranilor năpăstuiți. El dorea să contribuie la eliberarea țăranilor de *„robia pămîntului, de robia banului și de robia neștiinței"*. El făcea regulat dări de seamă alegătorilor despre activitatea sa, obligație necunoscută politicienilor epocii.

Preocuparea pentru ușurarea vieții oamenilor l-a călăuzit mereu pe Ionescu de la Brad în lunga și rodnica lui activitate.

Gospodăria agricolă, spunea el, nu este un scop în sine, ci este numai un mijloc. Scopul este omul nu agricultura: *„putem îmbunătăți pămîntul prin om, dar sîntem mai mult datori a îmbunătăți omul prin pămînt"*.

„Intr-un cuvînt — scria el — *putem zice că toate îmbunătățirile din agricultura noastră trebuie să înceapă de la îmbunătățirea însăși a cultivatorului, de la îmbunătățirea celui chemat a lua razele luminii și a le îndrepta spre pămînt și spre îndestularea nevoilor omului. Cultivînd și îmbogățind mai bine omul, toate le vom putea apoi cultiva și îmbunătăți în țara noastră"*.

De asemenea este demn de relevat faptul că Ionescu de la Brad nu concepea o școală teoretică abstractă, ci una întemeiată pe realități, pe activitatea practică.

Ideile lui Ionescu de la Brad despre pămînt, despre plante, despre metodele de cultură și în general despre tehnica agricolă sînt cuprinse în toate lucrările lui, dar mai ales în monografii și în lecțiile despre agricultură.

Ion Ionescu de la Brad a studiat în mod temeinic îmbunătățirea culturii porumbului în țara noastră. In lecțiile și lucrările sale din anul 1867, vorbind despre cultura porumbului, el a subliniat importanța arăturilor de toamnă și a arătat că: *„porumbul cere să fie pămîntul gunoit mult și bine, el nu se teme de îngrășare... bine este să se semene în linii cu semănătoarea"* (adică așa cum spunem noi astăzi, să se semene în rînduri).

Ion Ionescu de la Brad a arătat prin experiențele pe care le-a făcut la ferma sa că sporurile mari de recoltă de porumb se obțin prin folosirea lucrărilor raționale în cultura acestei plante. Prin semănatul porumbului cu mașina în rînduri a obținut 2120 kg. porumb la ha., față de 1413 kg. obținute pe terenul unde porumbul a fost semănat prin împrăștiere și 3.650 kg. la ha., cînd porumbul a fost semănat cu mașina în rînduri într-un pămînt bine îngrășat. Prin aceasta, Ion Ionescu de la Brad a arătat rolul hotărîtor pe care-l au metodele agrotehnice înaintate în obținerea recoltelor mari de porumb. Așa cum a arătat și tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej în cuvîntarea sa la Consfătuirea fruntașilor în agricultură din anul acesta, oamenii de știință au sarcina ca în lupta pentru obținerea unei bogate culturi de porumb să meargă cu consecvență pe calea indicată de Ion Ionescu de la Brad.

În domeniul zootehniei, Ionescu de la Brad era de asemenea un mare specialist, nu numai pe baza erudiției sale, dar și a activității sale practice ca crescător. Ideea sa fundamentală era îmbunătățirea animalelor prin nutriție. *„Cea mai întîi îmbunătățire de făcut vitelor* — spunea el — *este a nu le lăsa să moară de foame"*.

In vremea lui Ionescu de la Brad plugul de lemn era foarte răspîndit în țara noastră. El a stimulat răspîndirea plugului de fier prin concursuri anuale care s-au ținut în fiecare an de la 1865—1869 în București, în Iași și în capitalele de județe. Tot el a introdus în agricultura noastră și mașinile agricole care existau în vremea aceea.

Scrierile lui Ionescu de la Brad se citesc și azi cu folos. O documentare bogată, o experiență vastă și multilaterală o logică și o sistematizare desăvîrșită a materiei, un stil de o claritate și de o frumusețe incomparabilă constituie atracția acestor scrieri.

Ionescu de la Brad a cercetat agricultura țării și i-a dat o orientare temeinică pe baza științei și experienței acumulate în lungi ani de studii.

Poporul nostru muncitor păstrează în cinste amintirea marelui patriot și om de știință Ionescu de la Brad, pe care-l consideră ca întemeietor al științei agricole romînești.

In întîmpinarea Congresului mondial al mamelor

Din toate colțurile țării vin vești despre succesele obținute de femeile muncitoare în întîmpinarea Congresului mondial al mamelor. La uzinele „30 Decembrie" din Arad a avut loc de curînd din inițiativa mamelor un schimb de onoare. Cu acest prilej, Florica Volea, Hortensia Turac și alte muncitoare și-au depășit planul de muncă cu peste 150 la sută. Muncitoarea Maria Galinski de la întreprinderea „11 Iunie" din Rîmnicu Vîlcea, mamă a 4 copii, lucrează în contul anului 1957 dînd zilnic cîte o normă peste plan. Tot în cinstea Congresului, fabrica de tricotaje „Varga Katalin" din Cluj, fabricile de confecții „I. C. Frimu" din Craiova, „Tudor Vladimirescu" din Tg. Jiu, unde lucrează mai mult femei, au pus în lucru zeci de sortimente noi pentru copii.

Sub îndrumarea comisiilor de femei, mii de cetățene din țara noastră au pornit întrecerea pentru cele mai frumoase străzi, cele mai frumoase curți. Ele au lucrat voluntar pentru înfrumusețarea căminelor, a creșelor, a caselor copilului și a unităților spitalicești.

La Comitetul Femeilor Democrate din R.P.R au început să sosească pachete cu daruri pregătite pentru mamele din alte țări care vor participa la Congres. Din regiunea Timișoara au sosit pînă în prezent 500 de daruri, din regiunea Suceava aproape 600. Au mai sosit numeroase daruri din regiunile: Stalin, Oradea, Bacău, Bîrlad, Constanța și altele.

Sesiunea jubiliară a O. N. U.

SAN FRANCISCO 24 (Agerpres). — TASS transmite:

La 23 iunie sesiunea jubiliară a O.N.U. și-a continuat lucrările.

În ședința de dimineață au luat cuvîntul conducătorii delegațiilor Mexicului, Franței, Uniunii sud-africane, Republicii Populare Polone, Argentinei, Libanului și Hondurasului.

Subliniind unele elemente pozitive din activitatea O.N.U., conducătorul delegației Republicii Populare Polone, S. Skrzeszewski, ministru al Afacerilor Externe al Poloniei, a atras atenția delegaților asupra lipsurilor serioase manifestate în activitatea Organizației Națiunilor Unite în ultimii 10 ani.

În încheierea cuvîntării sale S. Skrzeszewski a declarat că Republica Populară Polonă, ocupată cu munca pașnică constructivă, va fi și de acum înainte un fervent partizan al păcii în întreaga lume avînd convingerea fermă că pacea poate fi menținută printr-o colaborare largă între toate statele, indiferent de sistemele lor politice și sociale.

Reprezentantul Mexicului și ministrul Afacerilor Externe, Nervo, a subliniat în cuvîntarea sa că participarea la sesiunea jubiliară a tuturor țărilor membre ale O.N.U. este „o confirmare solemnă de către ele a principiilor Cartei O.N.U. și o promisiune că relațiile noastre internaționale se vor călăuzi de idealurile Organizației Națiunilor Unite."

Delegatul Mexicului a salutat convocarea conferinței șefilor celor patru puteri.

Conducătorul delegației franceze Pinay a declarat că Organizația Națiunilor Unite trebuie „în primul rînd să-și concentreze eforturile asupra rezolvării problemelor privind dezarmarea și folosirea pașnică a energiei atomice". Ministrul Afacerilor Externe al Franței a subliniat că „în cursul ultimelor luni s-a depus o muncă considerabilă în domeniul dezarmării" și că părțile „caută cu perseverență noi formule acceptabile tuturor țărilor". Totodată Pinay a apărat Uniunea nord-atlantică susținînd că activitatea ei „nu ar agrava încordarea internațională".

În ședința din după amiaza zilei din 23 iunie au luat cuvîntul reprezentanții Tailandei, Turciei, Olandei, Republicii dominicane, Norvegiei, Republicii Nicaragua, R.S.S. Bieloruse și Gomindanistul.

După ce a analizat activitatea Organizației Națiunilor Unite din ultimii zece ani, conducătorul delegației R.S.S. Bieloruse și ministrul Afacerilor Externe K. V. Kiselev a subliniat că datorită atmosferei de neîncredere și suspiciune reciprocă creată între state, în Organizația Națiunilor Unite „a început să fie încălcat principiul coexistenței pașnice a statelor cu sisteme politice diferite, principiu înscris în Cartă".

★

SAN FRANCISCO 24 (Agerpres). — TASS transmite:

La 21 și 22 iunie, șeful delegației Uniunii Sovietice V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., a oferit dejunuri în cinstea șefilor delegațiilor Indoneziei, Birmaniei, Pakistanului, Egiptului, Iranului, Siriei, Greciei, Turciei, Afganistanului, Etiopiei, precum și pentru observatorul Finlandei pe lîngă O.N.U.

În seara zilei de 22 iunie, V. M. Molotov, șeful delegației Uniunii Sovietice la sesiunea jubiliară a O.N.U., ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., a oferit o recepție în cinstea ministrului Afacerilor Externe al Franței, Pinay.

În după amiaza zilei de 23 iunie, V. M. Molotov, șeful delegației U.R.S.S. la sesiunea jubiliară o O.N.U., ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a oferit un dejun în cinstea delegației S.U.A.

În timpul dejunului a avut loc un schimb de păreri asupra problemelor internaționale curente.

Glasuri lucide și cîteva accese de furie

Revista presei occidentale

Declarația pe care V. M. Molotov a făcut-o la sesiunea jubiliară a O.N.U. a suscitat un interes deosebit atît în cercurile diplomatice cît și în sînul opiniei publice mondiale. Puternica impresie produsă și-a găsit expresia în numeroasele comentarii ale presei străine. Ziarele occidentale, chiar și acelea care în mod curent nu pledează în sprijinul colaborării internaționale, subliniază caracterul constructiv al declarației lui V. M. Molotov, realismul programului de măsuri preconizat de delegația sovietică în scopul înlăturării primejdiei unui nou război, pentru realizarea unui climat de înțelegere reciprocă și coexistență pașnică între diferitele state. Corespondentul din San Francisco al ziarului „New York Herald Tribune" scrie:

„Asistența a fost plăcut impresionată de declarațiile lui (e vorba de V. M. Molotov, n. r.) conciliatoare și amicale, cum ar fi de pildă observațiile optimiste cu privire la apropiata conferință a celor patru mari, elogiile lui calde la adresa Organizației Națiunilor Unite și salutările cordiale adresate poporului american. De cinci ori a fost subliniată declarația lui prin aplauze".

Arătînd că „Molotov a fost aplaudat cînd a insistat ca R. P. Chineză să ia parte la discutarea propusă de U.R.S.S. a problemei privind interzicerea armei atomice", corespondentul american subliniază că „pentru unii acest lucru a fost o surpriză". De altfel, aplauzele cu care au fost primite diferite pasaje din declarația lui V. M. Molotov sînt menționate și de corespondentul de la O.N.U. al societății britanice de radiodifuziune. Acest corespondent a relatat că în cadrul sesiunii jubiliare a O.N.U., V. M. Molotov a fost aplaudat mai furtunos decît oricare alt vorbitor din cei care au luat cuvîntul pînă în prezent de la tribuna sesiunii.

Cărui fapt se datorește această primire caldă, spontană? Ziarul parizian „Combat" arată că declarația sovietică a fost concretă și constructivă, spre deosebire de „lungile discursuri lipsite de conținut rostite pînă atunci de la tribuna sesiunii la San Francisco". Ziarul parizian scrie că

„prin amploarea și precizia ei, această cuvîntare (a lui V. M. Molotov, n. r.) a constituit o replică puternică la discursul incolor și nebulos rostit acum două zile de președintele Eisenhower".

O constatare asemănătoare o găsim afirmată și în coloanele ziarului „Franc Tireur", care remarcă „caracterul prea general" al discursurilor pe care le-au rostit delegații occidentali. În același timp, ziarul arată că declarația lui V. M. Molotov „cuprinde o bază concretă pentru tratative". Un alt ziar francez — „Echo" — arată că declarației sovietice îi este caracteristică „absența propunerilor de paradă".

Proporțiile ecoului declarației lui V. M. Molotov pot fi apreciate și după tonul pe care unele ziare americane l-au adoptat. Este vorba de ziare care urmăresc în mod curent înveninarea relațiilor internaționale. Însă în actualul moment internațional, năzuința opiniei publice mondiale spre destinderea internațională este atît de mare, iar simpatia ei pentru acțiunile diplomației sovietice este atît de evidentă, încît aceste ziare sînt nevoite să-și schimbe întrucîtva limbajul și să facă unele aprecieri care în urmă cu cîtva timp ar fi făcut poate obiectul unor cercetări ale senatorului fascist Mc Carthy. Astfel, într-un articol redacțional al ziarului „New York Times" se spune că declarația lui V. M. Molotov „este confirmată de recentele acțiuni pașnice ale Uniunii Sovietice" și că această declarație „trebuie salutată".

Răsfoind presa occidentală, remarci insistența cu care diferiții corespondenți subliniază faptul că U.R.S.S. a propus la San Francisco un program viabil de realizare a unei atenuări a încordării internaționale. În țările scandinave, de pildă, ziarele au publicat sub titluri mari declarația sovietică: „Molotov propune un plan de încetare a războiului rece" (ziarul suedez „Stockholms Tidningen"); „Molotov propune la San Francisco un plan pașnic. Numeroase date arată că există o cale spre o pace trainică" (ziarul norvegian „Arbeder Bladet"); „Planul alcătuit din șapte puncte propus de Molotov pentru încetarea războiului rece" (ziarul danez „Dagens Nyheter"). Ziarele din Austria au publicat de asemenea sub titluri semnificative declarația lui V. M. Molotov. Iată un exemplu: „Rusia dorește să pună capăt războiului rece" (ziarul „Wiener Zeitung"). Ziarul „Oesterreichische Neue Tageszeitung" face o remarcă usturătoare afirmînd că declarația sovietică „a stricat dispoziția unor cercuri americane".

Un articol grăitor pentru starea de spirit a opiniei publice britanice a văzut lumina tiparului în coloanele ziarului „Daily Herald". Ziarul britanic scrie:

„Rușii declară că sînt gata să ne vină în întîmpinare și recenta lor propunere în problemele reducerii armamentelor este un exemplu concret... Guvernul nostru trebuie să folosească cel mai bine ceea ce, pe cît se pare, este cea mai bună posibilitate a noastră de a obține pacea din ultimii zece ani".

Comentariile multor ziare burgheze dau dovadă de realism atunci cînd subliniază că este de datoria puterilor occidentale să folosească prilejul pentru a răspunde inițiativelor pașnice ale U.R.S.S. Menținerea păcii solicită eforturile comune ale tuturor puterilor, ale tuturor statelor interesate în izbăvirea omenirii de primejdia unui nou război. În aceste condiții, nu pot trece neobservate articolele pe care unele ziare reacționare le-au publicat cu scopul de a tulbura apele. Aceste articole sînt vădit inspirate de acele forțe politice care preconizează continuarea „războiului rece" și se manifestă ca adversare ale colaborării internaționale și coexistenței pașnice.

Dacă sub presiunea opiniei publice, aceste cercuri acceptă în mod verbal ideea coexistenței pașnice, în practică lucrurile stau cu totul altfel. Unele ziare americane încearcă să acrediteze ideea că divergențele între marile puteri ar fi de neîmpăcat.

Accesele de furie ale ziarelor reacționare nu impresionează însă pe nimeni. Aceste ziare au pierdut de mult dreptul de a mai fi crezute pe cuvînt. În schimb, trebuie reținut ca o trăsătură caracteristică faptul că declarația lui V. M. Molotov a avut un puternic răsunet și va acționa în sens pozitiv asupra destinderii situației internaționale.

E. O.

ADUNAREA MONDIALĂ A PĂCII

HELSINKI 24 (Agerpres). — La 24 iunie ora 15,30, ora locală a avut loc sub președinția lui Abdullah Diallo (Sudan) ședința plenară a Adunării Mondiale pentru Pace.

Primul a luat cuvîntul reprezentantul Finlandei, Von Bonsdorf, care și-a consacrat cuvîntarea problemei coexistenței pașnice a diferitelor țări. Apoi a urmat la cuvînt d-na Casden, militantă pe tărîm social din Anglia.

Le Din Tam reprezentantul Republicii Democrate Vietnam a vorbit despre lupta poporului vietnamez pentru pace și pentru dezvoltarea relațiilor prietenești cu toate țările.

Saleh Akil, deputat în parlamentul sirian, și-a consacrat cuvîntarea luptei poporului sirian pentru pace, pentru menținerea independenței și suveranității țării sale. Eugenie Cotton, președinta Federației Democrate Internaționale a Femeilor a vorbit despre pregătirea în vederea apropiatului Congres mondial al mamelor care urmează să aibă loc la Lausanne (Elveția).

Reprezentantul Uniunii Sovietice, Nesterov a subliniat necesitatea dezvoltării comerțului internațional ca bază a slăbirii încordării internaționale.

★ ★ ★

HELSINKI 24 (Agerpres). — În cadrul ședinței plenare de vineri după amiază, Adunarea Mondială a Păcii a hotărît alcătuirea unei delegații care să ducă un mesaj la San Francisco Organizației Națiunilor Unite.

Mesajul Adunării Mondiale a Păcii de la Helsinki adresat O.N.U.

Adunarea Mondială a Păcii reunită la Helsinki salută Organizația Națiunilor Unite cu prilejul celei de a 10-a aniversări a înființării sale.

Popoarele nu uită că Organizația Națiunilor Unite s-a născut imediat după cel de al doilea război mondial care le-a cauzat atîtea pierderi, atîtea distrugeri și atîtea dezastre. Popoarele nu uită că Organizația Națiunilor Unite s-a născut din voința comună a puterilor care au participat la victoria comună asupra fascismului. Popoarele și-au pus speranțe uriașe în Organizația Națiunilor Unite. Iată de ce Organizația Națiunilor Unite trebuie să rămînă permanent credincioasă Cartei sale și principiului unanimității.

O.N.U. trebuie să fie într-adevăr universală. R. P. Chineză trebuie să-și ocupe locul care-i revine, după cum trebuie să fie admise în O.N.U. toate statele care cer acest lucru. Pe acest drum, O.N.U. va răspunde din plin speranțelor pe care popoarele și le-au pus în ea. O.N.U. va putea să asigure un acord asupra dezarmării și asupra interdicției armelor atomice, ea va putea să stabilească o colaborare rodnică între toate națiunile.

Acestea sînt urările pe care le formulează cu prilejul acestei aniversări istorica Adunare Mondială a Păcii de la Helsinki, interpreta sentimentelor a sute de milioane de oameni din lumea întreagă.

In sala Adunării Mondiale a Păcii

CORESPONDENȚĂ TELEFONICĂ DE LA HELSINKI

Sîntem în a treia zi a lucrărilor Adunării Mondiale a Păcii. Primele două zile au prilejuit dezbateri generale, legate de problemele internaționale la ordinea zilei, de caracterul și procedura de lucru a Adunării. Discuțiile în ședințe plenare vor continua și în zilele următoare, dînd posibilitate tuturor delegaților să-și exprime punctul de vedere în astfel de ședințe. În intervalul dintre ședințele plenare, începînd de astăzi dimineață, se desfășoară lucrările celor șapte comisii constituite de Adunare.

Participanții la Adunare s-au înscris la alegere în una sau alta dintre comisiuni și au ales organele de conducere ale comisiunilor. De la caz la caz, comisiunile s-au divizat în subcomisiuni care permit o mai largă și multilaterală îmbrățișare a problemelor respective.

Iată de pildă comisiunea blocurilor militare și a securității colective. Membrii acestei comisiuni au ales ca președinte pe scriitorul francez Jacques Madaule, personalitate catolică bine cunoscută în Franța.

Dat fiind cîmpul larg de probleme ce-i revin, comisia s-a divizat în trei subcomisii: 1) securitate în Europa și problema Germaniei; 2) securitatea în Asia și problema coexistenței pașnice; 3) Problemele O.N.U.

Au existat și alte propuneri. Generalul Buxbaum din Brazilia a cerut să se ia în discuție chestiunea blocurilor militare din America Latină. Un delegat britanic a arătat că în acest caz ar trebui și o comisiune pentru blocurile militare din Europa. Comisiunea a apreciat că subcomisiunea Organizației Națiunilor Unite oferă cadrul pentru analizarea problemei blocurilor militare, indiferent de poziția lor geografică.

O altă discuție în contradictoriu a fost prilejuită în subcomisia pentru problema germană. La propunerea unui delegat de a se discuta separat chestiunea unificării Germaniei și aceea a securității europene, subcomisiunea a apreciat în unanimitate că relațiile politice, în particular conferința celor patru puteri, impun ca aceste probleme să fie discutate în ansamblu.

Aceste cîteva exemple luate chiar din faza preliminară discuțiilor comisiilor, oferă cititorilor posibilitatea de a-și face o idee asupra modului democratic în care se desfășoară lucrările Adunării, asupra deplinei libertăți de opinii ce domnește aci, asupra diversității de puncte de vedere ce sînt aduse în discuție și asupra grijii ca toate hotărîrile să fie expresia unanimității părerilor exprimate.

Aceleași principii caracterizează de altfel și dezbaterile din ședințele plenare ale Adunării. În cadrul acestor ședințe s-au exprimat opinii dintre cele mai diferite și contradictorii.

Primul vorbitor care a luat cuvîntul la dezbaterea generală a fost reverendul D. C. Candy, din Canada, reprezentant al misiunii pentru pace a bisericii din Toronto, care a subliniat că participă la adunare în calitate de observator. El a arătat că exprimă cu sinceritate o serie întreagă de nedumeriri personale și ale unor cercuri apropiate de el din Canada. În această țară, ca și în alte țări din America, mișcarea pentru pace — a arătat el — este considerată ca fiind legată strîns de mișcarea comunistă. El a ridicat, în continuare, o serie de critici în legătură cu poziția țărilor democratice în unele probleme internaționale și, în concluzie, a socotit că este necesară o mai temeinică cunoaștere reciprocă, care poate fi realizată — a spus dînsul — prin suprimarea acestei propagande de ură. „Războiul, fie el rece sau cald, nu furnizează omenirii decît exemple îngrozitoare. A continua pe această cale nu este drumul păcii, ci al războiului".

Reverendul Candy a fost ales ca președinte al comisiei de colaborare și activitate a forțelor iubitoare de pace.

Problema care revine cel mai frecvent în luările de poziții a diferiților delegați, atît în ședințele plenare cît și în comisii, este problema apropiatei conferințe la cel mai înalt nivel, a celor patru puteri. Profesorul Joliot Curie a arătat încă în cuvîntarea sa inaugurală că această conferință răspunde unei dorinți exprimate adesea de opinia publică mondială. Aceasta va veghea acum ca conferința în patru să-și îndeplinească sarcinile ce-i stau în față, contribuind la continua destindere a încordării internaționale.

Cei mai mulți dintre vorbitori subliniază că conferința de la Geneva poate și trebuie să obțină rezultate importante în problema reducerii armamentelor și interzicerii armelor de exterminare în masă, probleme ce frămîntă în cel mai înalt grad popoarele.

A atras atenția adunării mesajul trimis de filozoful englez Bertrand Russel, despre care președintele sesiunii a arătat că în trecut a fost un adept al războiului preventiv. Russel consideră acum că este rolul oamenilor de știință de a deschide ochii maselor asupra primejdiei armelor atomice și cu hidrogen.

În importanta sa cuvîntare, privită cu deosebită căldură de Adunare, delegatul sovietic Korneiciuk a subliniat condițiile favorabile ce s-au creat în vederea realizării unui acord în problemele dezarmării, corespunzătoare năzuințelor popoarelor. Recentele propuneri sovietice în această problemă au deschis perspective concrete pentru realizarea unui asemenea acord. Totul depinde de voința tuturor părților de a soluționa și această chestiune arzătoare, pe calea tratativelor. Ideea tratativelor, a coexistenței pașnice, a colaborării internaționale, care a înregistrat succese remarcabile în ultima vreme, trebuie să devină tot mai mult legea fundamentală în relațiile internaționale.

Delegația romînă participă activ la lucrările Adunării. Membrii ei iau parte la diferite comisii și subcomisii. În subcomisia pentru problemele securității europene și problema Germaniei, acad. Mihail Ralea a ținut o cuvîntare în care s-a oglindit interesul poporului romîn în rezolvarea problemei Germaniei, atașamentul său față de forțele democratice din Germania, dorința de a dezvolta și intensifica relații cît mai strînse în toate domeniile, cu poporul german. Acad. Mihail Ralea a spus între altele: „Obstacolul principal pe calea unificării Germaniei îl constituie obligațiile impuse unei părți a Germaniei prin atragerea acesteia în blocurile militare îndreptate împotriva statelor pașnice din răsăritul Europei, țări care au o atitudine justă și prietenească față de poporul german și care se opun cu consecvență politicii de desmembrare a Germaniei, sub orice formă s-ar manifesta. Numai dușmanii păcii, numai aceia ce n-au învățat nimic din lecțiile istoriei pot urmări să opună Germania țărilor din răsărit. Dimpotrivă, popoarele țărilor din răsăritul Europei și poporul german, care au suferit cel mai mult de pe urma războiului pot să înțeleagă bine cît de vital este pentru ele să trăiască în pace, să făurească o asemenea bază de relații între ele care să înlăture primejdia unor noi conflicte sîngeroase".

Cuvîntarea rostită de academicianul Ralea a fost primită cu interes de membrii subcomisiei. Între alții, senatorul Debu-Bridel — Franța — a salutat în cuvîntarea rostită ulterior, propunerile concrete ale reprezentantului Romîniei.

In cursul după amiezii de ieri a avut loc o ședință plenară a Adunării

C. RADUCANU
I. FINTINARU

Vizita lui J. Nehru în R. P. Polonă

VARȘOVIA 24 (Agerpres). — PAP

La 23 iunie, J. Cyrankiewicz, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, a oferit o recepție în cinstea lui Jawaharlal Nehru, primul ministru și ministrul Afacerilor Externe al Indiei.

Din partea polonă au asistat la recepție B. Bierut, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, A. Zawadski, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Polone, K. Rokossowski, mareșal al Poloniei, membri ai Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, membri ai guvernului și ai Consiliului de Stat etc.

★

La 23 iunie, primul ministru și ministrul Afacerilor Externe al Indiei, Jawaharlal Nehru a făcut o vizită lui J. Cyrankiewicz, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone.

Cultură fizică și sport

Campionatele europene de volei

Reprezentativa țării noastre a întîlnit echipa R. Cehoslovace, una din principalele pretendente la titlu. Voleibaliștii romîni au început primul set cu atacuri puternice la fileu, reușind să conducă cu 11—8. La acest scor, echipa cehoslovacă și-a organizat bine apărarea și atacînd neîncetat a egalat cîștigînd setul cu 15—11. Cel de al doilea set a revenit de asemenea echipei R. Cehoslovace cu 15—8, pentru ca în setul următor jucătorii romîni să se impună prin atacuri variate și puternice cîștigînd cu un rezultat asemănător: 15—8. Cel de al patrulea set a fost adjudecat de echipa R. Cehoslovace cu 15—6, care a obținut astfel victoria finală cu scorul de 3—1.

Echipa Uniunii Sovietice a întrecut cu ușurință reprezentativa R. P. Polone cu scorul de 3—0 (15—13, 15—8, 15—4), în timp ce echipa R. P. Bulgaria a dispus de echipa R. P. Ungare cu scorul de 3—0 (15—4, 16—14, 15—6). Cel de al patrulea joc din turneul final disputat între echipele R. P. F. Iugoslavia și Franței a revenit voleibaliștilor iugoslavi cu scorul de 3—1 (9—15, 15—3, 15—10, 15—9).

În turneul rezervat echipelor aflate pe locurile 9-14 s-au înregistrat următoarele rezultate: R. P. Albania—Belgia 3—2 (8—15, 15—13, 14—16, 15—11, 17—15); Austria—Egipt 3—2 (15—13, 8—15, 15—13, 7—15, 15—12); Italia—Finlanda 3—1 (15—11, 15—7, 15—17, 15—9).

În clasament pe primele locuri se află echipele R. Cehoslovace, U.R.S.S. și R. P. Bulgaria avînd fiecare cîte 5 puncte.

Astăzi, în penultima zi a campionatelor sînt programate următoarele jocuri:

Teren I: ora 8,30: Franța—R. P. Polonă; R. P. Albania—Italia: ora 16,30 R.P.R.—R. P. Ungară; R.P.F. Iugoslavia—R. Cehoslovacă; R. P. Bulgaria—U.R.S.S. **Teren III**: ora 8,30: Belgia—Egipt; Austria—Finlanda.

București-Belgrad, la polo

Abia întorși în țară, jucătorii noștri de polo pe apă vor da astăzi un nou și dificil examen. De data aceasta, ei întîlnesc redutabila formație de polo a orașului Belgrad, a cărei valoare este bine cunoscută. Iugoslavii au participat anul trecut în septembrie, la campionatele europene de la Torino unde s-au clasat pe locul II în urma campioanei olimpice și europene — reprezentativa R.P. Ungare. O performanță valoroasă au realizat jucătorii de polo iugoslavi și la Olimpiada de la Helsinki, unde de asemenea au ocupat locul II.

Lotul reprezentativei orașului Belgrad cuprinde jucători de înaltă clasă ca Gojko Arneri (cel mai tînăr jucător din reprezentativa Belgradului) Veljko Bak-sun, Stakula, Zuzei și alții.

Întîlnirea se va desfășura la Ștrandul tineretului cu începere de la ora 17.30.

Cronica evenimentelor internaționale

In interesul păcii generale

Prieteniei străvechi dintre popoarele de multe sute de milioane de oameni ale Uniunii Sovietice și Indiei i s-a adăugat în zilele noastre o nouă piatră la temelie: ziarele de ieri ne-au adus vestea îmbucurătoare a semnării Declarației comune a președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, și a primului ministru al Indiei, Jawaharlal Nehru, declarație care marchează încheierea cu succes a convorbirilor desfășurate la Moscova.

Majoritatea comentariilor presei străine sînt unanime în a aprecia cu deplin temei că convorbirile sovieto-indiene, care au cuprins un larg cerc de probleme de interes comun pentru cele două țări, precum și probleme importante cu caracter internațional izvorînd din actuala situație pe arena mondială, au îndreptățit speranțele și aspirațiile popoarelor iubitoare de pace.

Nu se poate aprecia încă îndeajuns uriașa însemnătate mondială a Declarației comune sovieto-indiene. Cert este însă că trasînd jaloanele, metodele și mijloacele concrete datorită cărora guvernele și popoarele pot pune stavilă unui nou măcel, pentru dezlănțuirea căruia se fac luntre și punte cercurile imperialiste din apus, din fiecare rînd al acestui istoric document respiră grija pentru pacea și securitatea popoarelor. Nici că se putea altfel deoarece, în cadrul convorbirilor care s-au desfășurat, conducătorii celor două state au fost animați de principiile prieteniei și înțelegerii reciproce. Primirea călduroasă și ospitalitatea de care s-a bucurat primul ministru al Indiei în Uniunea Sovietică este încă o expresie a prieteniei pe care o nutrește poporul sovietic față de poporul indian.

Declarația comună sovieto-indiană subliniază că relațiile existente între cele două țări trebuie să fie călăuzite pe mai departe de următoarele principii:

— respectarea reciprocă a integrității teritoriale și suveranității;

— neagresiunea;

— neamestec reciproc în treburile interne, sub orice motiv, fie de ordin economic, politic sau ideologic;

— egalitate și avantaj reciproc, și

— coexistență pașnică.

Vorbind despre însemnătatea acestor principii, tovarășul Bulganin a declarat că guvernul sovietic le aprobă și consideră că ele ar putea deveni platforma comună a tuturor popoarelor în opera de menținere și consolidare a păcii. În zilele noastre, principiile coexistenței pașnice sînt îmbrățișate de un număr din ce în ce mai mare de state.

Că între declarațiile și faptele guvernului sovietic nu există deosebire ne sînt mărturie noile măsuri luate de Uniunea Sovietică, măsuri îndreptate spre destinderea în relațiile internaționale, spre înlăturarea neîncrederii în relațiile dintre state. Se pot aminti printre altele: încheierea Tratatului de stat cu Austria, propunerile în problemele reducerii armamentelor, interzicerii armei atomice și înlăturării primejdiei unui nou război, normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și Iugoslavia, propunerea în legătură cu stabilirea unor relații diplomatice și comerciale între U.R.S.S. și Germania occidentală, tratativele sovieto-japoneze ce se desfășoară la Londra ca și altele.

Cei doi conducători de state au făcut o apreciere a situației internaționale actuale.

Declarația comună arată în acest sens că există semne ale îmbunătățirii situației internaționale generale, subliniind totodată că în regiuni întinse teama și suspiciunea predomină în conștiința unor oameni și a unor popoare întregi, ceea ce umbrește relațiile internaționale. În Extremul Orient, de pildă, deși s-a produs o slăbire a încordării, cauzele ei mai există încă. Și în privința aceasta de o mare însemnătate este faptul că Declarația sovieto-indiană sprijină drepturile legitime ale R. P. Chineze asupra Taivanului precum și dreptul acesteia de a-și ocupa într-un viitor apropiat locul ce-i revine în mod legal la O.N.U. De asemenea, Declarația comună atrage atenția asupra situației din Indochina.

Opinia publică mondială este preocupată astăzi în modul cel mai profund de problema dezarmării, deoarece această problemă este cea mai susceptibilă de consecințe serioase în problema războiului și a păcii. Este de aceea cu atît mai importantă sublinierea pe care o face Declarația comună privind necesitatea că nimic nu trebuie să stea în calea instituirii interzicerii totale a fabricării, experimentării și folosirii armelor nucleare și termonucleare. Apreciind eforturile Uniunii Sovietice în problema dezarmării, primul ministru indian a felicitat guvernul sovietic în cuvîntarea pe care a rostit-o la mitingul din Moscova „pentru măsurile pe care le-a întreprins în ultima vreme și care au slăbit încordarea internațională și au constituit o contribuție la cauza păcii. În deosebi — a subliniat Nehru — sînt încredințat că recentele propuneri ale Uniunii Sovietice cu privire la dezarmare vor duce la un progres pe calea rezolvării acestei probleme complicate".

Principiile coexistenței pașnice, proclamate de conducătorii celor două state în Declarația comună, deschid calea unei largi activități în dezvoltarea pe mai departe a colaborării culturale, economice și tehnice între Uniunea Sovietică și India.

Nu se poate trece cu vederea faptul că Declarația comună semnată la Moscova reprezintă dorința fierbinte de pace a două mari țări al căror rol important în situația internațională este cunoscut.

Popoarele au primit cu satisfacție rezultatele convorbirilor de la Moscova. Și nu încape îndoială că aceste rezultate vor aduce o contribuție importantă la cauza consolidării și dezvoltării continue a relațiilor dintre cele două țări slujind totodată interesele păcii și prieteniei între popoare.

O politică respinsă de realitate

Răsfoind deunăzi revista italiană „Vie nuove", ne-a atras atenția o caricatură sugestivă: Scelba se străduiește să pună pe picioare un manechin descompus. Capul manechinului este susținut de o mînă și un picior al acestuia; pe cap se află corpul sprijinit de mîna lui Scelba și un picior ținut în suspensie de cealaltă mînă a expremierului italian. A doua mînă a manechinului zace azvîrlită într-un colț fără să i se găsească încă o întrebuințare. Transpirat de atîta trudă cu refacerea manechinului, Scelba este asistat cu disperare de un „amic", după aparență american, în orice caz americanizat...

Sudoare, trudă, bătăi de cap. N-au fost oare acestea stările pe care le-a încercat în ultima vreme Scelba căznindu-se să mențină la putere guvernul său — reprezentat sugestiv în caricatura de care vorbeam mai sus? Desigur că da. Numai că eforturile premierului Italiei au fost zadarnice. Mulți — enorm de mulți — au aflat cu bucurie, puțini cu durere (printre aceștia numărîndu-se la loc de frunte doamna Claire Booth Luce și alți trăgători de sfori din S.U.A.) că la 22 iunie Scelba a prezentat președintelui republicii, Gronchi, demisia guvernului său. Așa cum se spune în declarația făcută de Palmiro Togliatti, secretarul general al Partidului Comunist Italian, „căderea guvernului Scelba constituie un succes pentru democrația italiană. Se poate afirma cu hotărîre că, aflînd această veste, majoritatea covîrșitoare a italienilor a respirat ușurată...".

Se pune pe bună dreptate întrebarea, cum de s-a ajuns la actuala criză de guvern din Italia?

După cum s-a aflat, înainte de a demisiona, Scelba a întreprins unele încercări de ultimă oră pentru a salva coaliția guvernamentală. Astfel, la 20 iunie, Scelba obține demisia tuturor miniștrilor. Acest act formal îi permitea lui Scelba să treacă la o remaniere ministerială pe baza înțelegerilor încheiate cu partidele coaliției guvernamentale (democrat-creștin, social-democrat și liberal). Agențiile de presă occidentale, comentînd manevra diplomatică a lui Scelba, considerau cu un optimism nejustificat că primul ministru italian va avea posibilitatea să păstreze, cu modificări neînsemnate, coaliția guvernamentală existentă și să atragă eventual în cadrul acesteia partidul republican, care în urmă cu cîteva luni ieșise din coaliție. Planurile lui Scelba au fost date însă peste cap. Chiar a doua zi, la 21 iunie, în timp ce liberalii și social-democrații își dăduseră consimțămîntul, opoziția internă din partidul democrat-creștin a contestat hotărîrile luate de Scelba. Comitetul de conducere al partidului democrat-creștin a comunicat că se opune încercărilor lui Scelba de a rezolva criza de guvern printr-o remaniere ministerială.

Totodată partidul republican a refuzat să participe la guvern. Lipsit de sprijinul indispensabil pentru continuarea guvernării, Scelba n-a avut încotro și a trebuit să-și prezinte demisia.

În ce constă esența actualei crize de guvern din Italia?

S-ar putea crede că Scelba „și-a frînt gîtul" datorită doar refuzului partidului republican de a adera la programul său, deoarece acest fapt l-a împiedicat să întrunească voturile necesare alcătuirii unei majorități guvernamentale în parlament. Desigur că acesta este motivul de suprafață. Judecînd însă desfășurarea evenimentelor în profunzimea lor, constatăm că *demisia cabinetului Scelba este în realitate o criză a politicii reacțiunii din Italia* și dovedește eșecul acestei politici. Dar nu numai atît. Eșecul lui Scelba este în fond eșecul politicii americane care urmărește transformarea Italiei într-o bază înaintată a sistemului agresiv occidental și într-un stat polițist.

Pe plan intern, guvernul Scelba a dus o politică de ruinare și pauperizare crescîndă a celor ce muncesc. În timpul celor 16 luni de cînd se află la conducere guvernul Scelba, s-a înrăutățit și mai mult situația țărănimii ruinată și exploatată sînge de moșieri. Zeci și sute de mii de muncitori au fost în timpul guvernării lui Scelba concediați, îngroșînd rîndurile șomerilor, sute de mii de oameni primind salarii de mizerie etc. După cum recunoaște revista reacționară americană „Reader's Digest", în prezent în Italia există 1.500.000 șomeri și 2.000.000 șomeri parțiali. Călcînd în mod grosolan legile statului, hotărîrile parlamentului, reacțiunea italiană în frunte cu Scelba și-a îngăduit să folosească organele administrației de stat după bunul ei plac, în mod samavolnic.

Pe plan extern, politica cabinetului Scelba a dus la înhămarea tot mai evidentă a Italiei la carul politicii războinice a S.U.A. Adept al politicii „de pe poziții de forță", guvernul Scelba a menținut Italia în blocurile militare agresive patronate de S.U.A. — N.A.T.O. și Uniunea Europei Occidentale. Străin de interesele țării, acest guvern a facilitat acțiunea de acaparare de către trusturile străine a bogățiilor solului și subsolului italian, îndeosebi a petrolului.

Politica promovată de Scelba a făcut să crească și mai mult nemulțumirile maselor, a dus la acțiuni energice din partea clasei muncitoare și țărănimii strîns unite în jurul partidelor comunist și socialist.

Cabinetul Scelba, ros de grave contradicții care timp de 16 luni l-au subminat în mod simțitor, a ajuns un manechin în stadiul celui descris la început. E limpede că acum după căderea lui Scelba, linia politică a acestuia este definitiv compromisă. Și nu întîmplător cercurile politice din occident se lamentează de situația creată. Criza de guvern care a izbucnit la 22 iunie în Italia — subliniază ziarul francez „Aurore" — „este cea mai gravă criză politică pe care a cunoscut-o Italia de la război încoace". Cercurile politice din S.U.A. sînt îngrijorate de faptul că prelungirea acestei crize ar putea compromite definitiv planurile cu privire la transferarea pe teritoriul Italiei a trupelor americane care staționează în Austria.

O concluzie se desprinde în mod clar în urma demisiei cabinetului Scelba, anume că orice guvern care va încerca să reia formula lui Scelba va împărtăși soarta acestuia. Italia are nevoie de o politică proprie, conformă intereselor naționale și de un guvern care să promoveze cu consecvență o politică de pace și independență.

I. BODE...
D. MIHAI...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10, 7.61.00 Secția scrisori Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".